

Den blå anemone

En kalenderhistorie skrevet af ni forfattere i december 2013

Velkommen til Julekalender 2013! Her kommer en historie, som ingen af os kender slutningen på endnu, for den bliver skabt af frivillige skribenter, som hver især har én dag til at bygge videre på dagens afsnit. Der er dog nogle spilleregler, som skal overholdes:

Historien starter i december 1990 og har to hovedpersoner. Vi skriver skiftevis fra de to hovedpersonernes synsvinkel. For hver ny dag i julemåneden, er der i historien gået et år og en dag. Det vil sige, at selv om personerne kun er 16 år i starten, fylder de 40 år inden den 24. december.

Velkommen til julekalenderuniverset

Skrevet af Mai

Der var to sovesofaer med et mørkegrønt syntetisk stofbetræk, som var tilstrækkelig mørkt til næsten at camouflere pletterne, men ikke mørkt nok til, at de var helt væk. På den ene sofa stod der en strikket taske og en guitarkasse, da Gitte trådte ind med sin store sportstaske og sine forældres rejsekuffert. Hun var 16 år og havde vendt muremestervillaen hjemme i lkast ryggen for første gang i sit liv for at tage 10. klasse på en efterskole.

Nu var det allerede fire måneder siden, at Gitte og Anemone havde stået side om side og lidt genert pakket deres tøj og ejendele ud og lagt dem i hver sit skab. Gitte havde lagt sit H2O sportstøj i pæne bunker, mens Anemone havde hældt den strikkede taskes indhold ud på en hylde i skabet, hvor det lagde sig til rette som en sort bunke med enkelte nuancer af batikmønster og lilla strik. Alt ved Anemone var ellers sort, bortset fra hendes blege ansigt. Hendes hår, hendes digte, hendes øjne, hendes musiksmag og hendes negle.

Anemone sad i den brede vindueskarm og røg med åbent vindue, mens hun lod tankerne flyde. Det var underligt, men hun var virkelig kommet til at holde af den dødssyge håndboldpige, hun delte værelse med. Selv om de kunne have stammet fra to forskellige planeter, hvis man så dem udefra, havde de fuldstændig samme humor og med slukket lys om aftenen inden de faldt i søvn, havde de også delt mange fortrolige tanker, som ingen andre kendte til. De havde sneget sig på drengegangen sent om aftenen, når vagtlæreren sov. Gitte havde overrasket ved at gå med til det, og sammen havde de sprutfnisende listet sig igennem den mørke hall og forsigtigt banket på værelsesdøren med nummer 21. Tommys værelse. Nå ja og Henriks. De havde tændt et stearinlys i en gammel vinflaske bag nedrullede persiener og lavet te, og Tommy havde fortalt om sit liv, mens han hele tiden rullede cigaretter.

Tommy var fra Aalborg og boede med sin mor og hendes nye mand og lillesøster i en lejlighed. Han var dermed den eneste på skolen, Anemone kunne relatere bare lidt til med sin Østerbrobaggrund, som var så fjern fra efterskoleidyllen i Nordjylland. De fleste elever på skolen var der på grund af lange og stolte familietraditioner og noget med Grundtvig, men der var også en mindre gruppe, som havde sociale problemer i hjemmet – og så var der Anemone, som var sendt til Jylland, fordi hendes forældre var vilde med alt, hvad der mindede om højskoletanken.

Gitte og Anemone havde ikke berørt emnet Tommy i deres lange natlige samtaler. Alligevel var der ingen tvivl om, at der kørte en lille kamp om at komme til at sidde ved siden af ham, når de var på hans værelse. Det var Anemone, der talte mest med ham, men hun havde også observeret nogle tavse blikke mellem Gitte og Tommy, som hun ikke helt kunne tolke. Anemone havde taget på af kostskolemaden, mens Gitte var slank og muskuløs på en irriterende sund måde og havde en solariebrun krop og helt lyst hår. Anemone var utilfreds med sin mere buttede krop, som hun ikke syntes passede til sit sorte ydre. Henrik var bare et umodent fjollehoved, der sad og kom med nervøse og åndssvage kommentarer med sin stemme i overgang. Tommy havde flotte øjne og noget alvorligt og lidt lidende over sit ansigt. Hans lange pandehår faldt hele tiden ned i panden, når han spillede guitar. Han og Anemone var begge på musiklinjen. Han var forsanger i skolens band, og hans sangstemme var så ren og klangfuld, at ingen ville have troet, han var så ung, som han var.

Nu var der snart gået et halvt skoleår. I morgen var det fredag den 1. december, og i stedet for at tage direkte hjem på weekend og træde ind i rollen som deres forældres små børn, som stadig fik kalendergaver, skulle både Gitte, Anemone og en del flere fra skolen til Tommys 17-års fødselsdag i Aalborg. Det var den førende klike på skolen – dem, som var inde i varmen. De havde endda talt om at gå i byen i Jomfru Ane Gade, og Gitte havde måttet love sine forældre at overnatte hos sin moster i Aalborg efter festen, fordi alternativet var, at hun slet ikke måtte komme med. Anemone måtte gerne overnatte hos Tommy, men der var ingen af forældrene, som havde haft fantasi til at forestille sig, at deres 16-årige døtre ville blive udsat for begivenheder, der ville sætte spor langt ind i deres voksenliv på lige præcis den første decembernat i 1990 i Aalborg.

1. december 1990

Skrevet af Rikke Kaalund

Gitte havde drukket lidt for meget – faktisk mere end nogensinde før. Hun var lige der i sin brandert, hvor alt var godt. Hun så godt ud, hun dansede godt og sang faktisk også okay. Hun dansede med fødselaren. Tommy var nu 17 år og mere attraktiv end nogensinde. Hans hænder holdt et fast greb om hendes hofter, og hendes hænder var foldet om hans nakke. De var et rigtig godt par, syntes Gitte. Hun prøvede at tage sig sammen til at spørge ham, om han ville med hende og hendes forældre til Berlin for at opleve byen, mens der stadig var rester af muren og det gamle styre tilbage ... men noget holdt hende tilbage.

Tommy smilede hver gang deres øjne mødtes. Det var bedst for Gitte, at holde blikket fæstnet på et fast punkt – og det blev Tommy. Da hun kiggede henover hans skulder, registrerede hun sin hjerteveninde og bofælle fra efterskolen, Anemone, som en sort skikkelse, der stod for sig selv og betragtede dem. Rummet kørte med det samme rundt for Gitte, hun strammede grebet om Tommys nakke, fokuserede igen på hans ansigt og rummet holdt langsomt op med at snurre omkring hende. Den gode lykkefølelse blev langsomt overtaget af en ubehagelig svimmelhed og kvalme

Tommy lempede hende ned på en af stolene i det klublokale han havde lejet for at fejre sin fødselsdag. Hun landede hårdt på plastikstolen og smilede ud i luften, mens Tommy forsvandt ud på dansegulvet igen.

Det næste hun registrerede var at Henrik, Tommys lidt kiksede bofælle, tog hende om skuldrene og førte hende udenfor. Hvorfor skulle han altid være så irriterede? Hun skulle ikke ud, hun skulle danse med Tommy. Hun formåede ikke at formulere sin protest, inden hun kastede op på både Henriks sko og sine egne. Henrik blev hos hende og fik hende indenfor og ned at ligge i garderoben med et par jakker over sig. Hun gik ud som et lys og vågnede en times tid senere. Umanerlig tørstig og utilpas var hun – og iskold efter at have ligget på det bare trægulv.

Gitte gik ind i festsalen igen, der var fuld gang i den. Tommy og Anemone dansede tæt ... Gitte begyndte at græde. Det var slet ikke sådan her, det skulle have været. Havde hun da bare ikke drukket alt det Pisang Ambong. Hun kunne ikke engang lide smagen af det.

Hun gik udenfor, den frostklare luft gjorde hende godt. Hun overvejede at ringe efter en taxa og tage hjem til sin moster, som hun havde lovet sine forældre. Men hun anede ikke hvor hendes jakke var og dermed heller ikke hendes pung og nummeret til taxa.

Hun gik ind og fandt en lunken cola. Nu kunne hun se Anemone og Tommy kysse. For fanden da.

Da Henrik kom og bød hende op, sagde hun jatak. Hun sørgede for at komme til at danse tæt på Tommy, så han kunne se hende. Hun syntes selv, at hun var meget pænere end Anemone, der udelukkende klædte sig i sort og var lidt buttet.

Da musikken stoppede kom Tommy og Anemone hen til hende. De ville have hende med udenfor for at ryge en fed. DET turde hun ikke. Det var også lige nøjagtig det, hendes forældre havde advaret hende mod ... Hun sagde, at det gad hun ikke, og gik ud i garderoben for at se om hun kunne finde sin jakke. Det kunne

hun ikke. Henrik kom med to øl og de satte sig under bøjlestangen og drak dem, mens de talte om, hvor forkert det er at ryge hash. Henrik skubbede hende blidt omkuld og de lagde sig på de jakker, der var faldet ned Og faldt i søvn. De vågnede kl. 6 om morgenen. Der var stadig bælgmørkt, men de høje stemmer fik hende helt vågen. Den dæmpede belysning var afløst af lysstofrørens ubarmhjertige lys. Gittes første tanke var, at hun jo skulle have sovet hos sin moster! Men hendes opmærksomhed blev hurtigt trukket hen mod vennerne fra efterskolen, der talte højt i munden på hinanden. Hvor var Tommy? Og Anemone? Der stod i hvert fald hendes moster i vinterfrakke og pyjamasbukser ...

2. december 1991

Skrevet af Christine

Anemone slentrede ned ad Langgaden, efter at have passeret Pusherstreet med alle de handlende der klaprede tænder imens de ventede på kunder. Det var frostklart vejr, en smuk dag at starte forfra på. Hun ledte efter det lilla hus med en grafitti på endegavlen for enden af Langgaden. Hun havde tit været på Christiania, men i dag var noget helt særligt.

Den velkendte sødlige duft ramte Anemone, da hun slog døren op til det der nu var hendes nye hjem. Tommy og et par andre hun ikke kendte endnu, sad i sofaen og snakkede om de planer det offentlige havde om at byforny Christiania. Stemningen var dystert, planerne gik nemlig på at nedlægge en del af de huse som var beboet af christianitter og opføre nye og meget dyre boliger, som ingen christianitter havde råd til. Hele tanken om fællesskab, økologi og frihed var taget ud af projektet og kapitalismens klamme hånd lå hen over projektbeskrivelsen. "Skide kapitalistsvin" hvædede Tommy, imens de andre nikkede. Foran dem lå "Nitten" som Tommy havde skrevet en artikel til, om den dybere mening bag Christiania, tanker om "Den grønne plan" og medbestemmelsen for alle christianitter, for at give et modsvar til den hetz de borgerlige medier og politikere havde kørt imod Christiania de seneste 20 år. Spørgsmålet var bare om hr. og fru Danmark var i stand til at forstå budskabet, men nu var "Nitten" på gaden og så var det bare at få bladet ud i alle afkroge af Danmark.

Anemone satte taskerne fra sig og satte sig på skødet at Tommy og kyssede ham imens hun mumlede "hej". Han var glad for at se hende og præsenterede hende for Gro, Mallen og Kevin, som også boede i kollektivet hvor Tommy og Anemone skulle bo. Anemone så sig omkring og prøvede at ignorere den irriterende følelse af jalousi der dukkede op da hun kort nikkede til Gro. Tommy var hendes, og selvom hun godt vidste at hun ikke kunne eje et andet menneske, var hun alligevel allerede lidt træt af Gro med pigarmbånden, den sorte hættetrøje, de sortlakerede negle og den tykke mørke eyeliner der omkransede hendes mørke øjne. Hun var jo selv iført sort fra top til tå, men Gro var ligesom bare mere sort end hun selv, og det provokerede hende.

Mallen, som egentlig hed Allan, spurgte om hun ville ha' et hvæs, hun inhalerede og lænede sig afslappet tilbage imod Tommy. Arrrrhhh hvor var det skønt endelig at være fremme. Endelig at være her uden at skulle hjem til Østerbro til forældrene med de alt for mange velmenende spørgsmål og de bekymrede blikke. Tiden efter efterskolen havde været ét langt forsvar for hvorfor hun IKKE startede på gymnasiet eller i det mindste planlagde at starte på HF til næste år. Hun vidste godt hvad klokken havde slået, når begge forældre satte sig i sofaen sammen med hende og spurgte om hvordan hun havde det. Hendes mor plejede at starte med en smøre om at hun da sandelig godt kunne huske hvordan det var at være ung og have idealer og egne ideer, men det behøvede jo ikke at udelukke at tage en uddannelse. De kunne ikke snakke om andet end uddannelse, de gamle, og det var til at blive sindssyg af at høre på. De fattede slet ikke hvad der egentlig fyldte hendes tanker, og hvis hun en sjælden gang forsøgte at forklare dem hvorfor grøn energi og Greenpeace var langt vigtigere at beskæftige sig med, end dumme tomhjernede blondiner der sad med næsen nede i en åndssvag bog på gymnasiet, så fattede de slet ikke hvad hun snakkede om. Det endte som regel med råben og skrigen, det vil sige Anemone råbte og skreg, hendes mor sad og græd i sofaen imens

hendes far rystede på hovedet over sin umulige datter og tænkte at bevarer, Anemone havde altid været sin egen, men efter hun kom hjem fra efterskole var hun helt ude i hampen.

Anemone gled dybt ned i sofaen, ved siden af Tommy. Hun lyttede til de andres snak om "den grønne plan". Hun smilede skævt over Tommys accent der havde ændret sig fra syngende ålborgensisk til københavnsk i løbet af ganske kort tid imens hun mærkede varmen i kroppen brede sig, og øjnene blive tungere og tungere. Hun gled ind i drømmen. Den drøm som havde fulgt hende det sidste år nu. Drømmen som startede så dejligt med at hun dansede og kyssede med Tommy for første gang, til hans fødselsdagsfest. Hun vågnede med et sæt på det samme tidspunkt i drømmen som hun altid gjorde, nemlig der hvor maven krummede sig sammen og et skrig strandede i halsen på hende. Hun spærrede øjnene op og satte sig ret op i sofaen og mærkede pulsen banke hurtigt igennem kroppen. Tommy så på hende og trak hende ind til sig. Hun havde tænkt tilbage på den aften mange gange, tænkt over hvad der mon skete. Hun havde ikke turdet spørge Tommy om hvad der var sket. Det eneste hun huskede var dansen med Tommy, kysene, jointsene og så slaget i hovedet, blodsmagen og skriget der ikke kom videre end til halsen og så blev det sort. Det næste hun huskede var at hun omtumlet væltede rundt og ledte efter først Tommy og derefter Gitte men uden at finde dem. Og så følelsen af panik.

3. december 1992

Skrevet af Mai

1. år på handelsskolen havde været en fejltagelse. Gittes far var af den overbevisning, at gymnasiet var for hippier, som i øvrigt ville blive arbejdsløse, mens handelsskolen ville åbne mange flere døre for Gitte. På efterskolen havde hun ellers følt sig klar til at ændre verden og ville starte med den nære og småborgerlige verden, som muremestervillaen i Ikast udgjorde. Det var bare som om, revolutionen i hendes hjerte blev til små latterlige udbrud, når hendes far slog ud med hænderne og pegede over på den bygning på den anden side af vejen, som var hans livsværk - hans bundsolide virksomhed, som var startet i garagen, men nu var leverandør af maskiner til hele verdens tekstilindustri. Han sluttede altid med et passioneret: "Tror du jeg kunne have lært det på gymnasiet?" På det tidspunkt havde han ildrøde kinder og der kom en fin sky af spyt med ud lige ved s-lyden, når han vrængede 'gymnasiet.'

Så Gitte landede på HG1 og sad og kiggede på de kortklippede drenge med blå øjne, lyst hår, blå holdninger og kun arrogance til overs for gymnasieflipperne. Der var ingen, der lignede Tommy. Ingen havde de dybe, eftertænksomme øjne og ingen gjorde sig de samme dybe tanker. Ingen kunne spille guitar, men mange skulle spille fodboldkamp om lørdagen, så de slet ikke kunne komme med til fredagsfesterne.

Håndboldklubben ville også gerne have Gitte tilbage. Så ville hun blive fuldstændig lige som alle de andre piger i klassen. Håndbold, handelsskole og husmoderdrømme med halvtidsjob - eventuelt som ansat i deres kommende mands virksomhed, men først efter de havde fået børn. Gitte gik til sin mor, bag om sin fars ryg, og efter sommerferien var hun startet i 1.g., hvor hun havde fået det meget bedre. Faderen havde resigneret og var gået i gang med at påvirke lillesøsteren, som nu havde fritidsjob i firmaet.

Hvert år i starten af december vendte Gittes tanker tilbage til den decembemat i Aalborg for to år siden. Hun havde endnu engang siddet og kigget på det gamle elevbillede fra efterskolen og undret sig over, hvorfor der var kommet en tavshed mellem det uadskillelige trekløver efter juleferien. Hun havde ringet til Anemone juleaftensdag, men hendes mor var vendt tilbage til telefonen og havde sagt, at Anemone sov. Tommy havde hun ikke turdet ringe til. Hvad skulle hun sige? Han havde jo valgt hende fra. Desuden havde Gitte haft på fornemmelsen, at moderen lyttede med på alle hendes telefonsamtaler den juleferie, efter at mosteren havde berettet om det syn, der havde mødt hende i klublokalet lørdag morgen efter Tommys fødselsdagsfest. Moderen havde også prøvet at ringe til Tommys mor, selv om Gitte havde råbt og skreget, at hun skulle lade være. Det havde været totalt pinligt for Gitte. Hun vidste ikke, om Anemones forældre også havde fået en opringning af hendes geskæftige mor, men havde på fornemmelsen, at der var noget, de voksne holdt hemmeligt. Noget der af en eller anden grund ikke måtte komme frem i lyset. Noget, der var startet den nat i Aalborg. Anemone og Tommy var blevet ved med at komme sammen resten af skoleåret, og der var blevet skiftet værelseskammerater efter jul. Gitte var kommet med i en flok piger, der havde haft det sjovt resten af året. Men der var ingen som Tommy.

Til gammel elevdag var hverken Anemone eller Tommy dukket op det første år. Gitte havde aldrig rigtig haft lejlighed til at vise, at hun var blevet OK med, at de var kærester. Tanken om, at de måske holdt afstand på grund af hendes jalousi irriterede hende. Henrik havde selvfølgelig været til gammel elevdag. Han havde forventningsfuldt fortalt Gitte, at de to andre stadig var sammen og derefter totalt belejret Gitte hele eftermiddagen og til den efterfølgende gammel elevfest på skolen. Året efter kom Gitte heller ikke.

Hun blev brat revet tilbage til nutiden, da hendes mor kom vadende ind på værelset med telefonen, og med et undrende blik højt hviskede: "Det er Anemone." Gittes hjerte hamrede op i halsen på hende. Hun kunne næsten ikke få moderen verfet ud hurtigt nok - og tjekket, at hun ikke stod og lyttede på den anden side af døren eller en anden telefon - før hun greb røret. "Hej det er Gitte," sagde hun så neutralt som muligt. "Der lød et snøft i den anden ende af røret og så den så velkendte fortrolige varme stemme, som Anemone havde hvisket hende så mange hemmeligheder med: "Undskyld Gitte. Jeg er virkelig ked af jeg ikke har ringet før, men du må hjælpe mig. Tommy er væk, politiet har været her og endevendt vores kollektiv. Hvad skal jeg gøre?" Hun lod tårerne få frit løb i den anden ende. Og Gitte sagde straks: "Du skal komme over til mig i weekenden, jeg skal ikke noget om lørdagen. Hvad siger du til det?" "Det vil jeg gerne," sagde Anemone med lillebitte stemme. Hun lød pludselig så ensom, den seje sorte Anemone, og Gitte fik lyst til at passe på hende.

4. december 1993

Skrevet af Lene

Anemone sad på sengen i det værelse, der havde været hendes gennem hele hendes barndom. Der var stadig Nirvana plakater på væggen. Hun tænkte tit på at fjerne dem, men orkede det simpelt hen ikke. Så for nu fik de lov at blive hængende.

Det var næsten et år siden, Anemone var flyttet tilbage for at bo hos sine forældre. Efter razziaen i kollektivet på Christiania, havde hun ikke haft lyst til at være der længere. Det mindede hende for meget om Tommy. Tommy ... Tanken om Tommy fik stadig tårerne til at vælte op i hendes øjne og gav hende kvalme. Hvad var det sket med Tommy?

Anemone lagde sig i fosterstilling på sengen og knugede sin pude. I dagene efter Tommys forsvinden havde politiet stillet alle mulige spørgsmål, både til hende og til de andre i kollektivet. Mallen og Kevin havde råbt op. Det nægtede at snakke med 'Strissersvin' og påstod at 'kapitalisterne' havde sørget for at få fjernet Tommy efter hans artikel i 'Nitten'. Gro havde bare tavst stirret ned i gulvet og undgået øjenkontakt med Anemone. Anemone var godt klar over, at Mallen og Kevin var mere end almindeligt høje – hun havde jo også ligesom taget del i de daglige ryge-fester – og at Tommys artikel næppe var en trussel, der ville udløse en likvidering.

Der blev sendt dykkere ud i vandet i havneløbet tæt på Christiania, men der var ingen spor af Tommy. Hvor var han? Havde nogen taget ham? Eller havde han selv valgt at forsvinde? Nu et år senere var tanken, om at Tommy selv kunne have besluttet at forlade hende uden en lyd, næsten værre end tanken, om at han kunne være død. Den erkendelse gjorde kvalmen stærkere. Hvor selvisk var det at tænke sådan? Anemone skældte sig selv ud indvendig. Det var efterhånden blevet et dagligt ritual: Græde, blive vred, gå på arbejde, sove... Hun havde ikke rigtig lyst til at være sammen med nogen, så engagementet hos Greenpeace var sat på stand-by. Arbejdet ved samlebåndet krævede ikke, at hun socialiserede; bare at hun var hurtig, så hun holdt tempoet med de mere rutinerede ansatte. Engang imellem var der en, der spurgte hende, om hun havde lyst til at snuppe en øl efter arbejde, men hun fandt altid på en undskyldning for ikke at tage med.

Den eneste, hun havde regelmæssig kontakt med, var Gitte. Gitte boede stadig i Jylland og gik i gymnasiet, så det blev ikke så tit, de snakkede sammen. Men Gitte var den eneste Anemone kunne snakke med om Tommy, og om hvad der kunne være sket med ham. Et par gange havde Anemone ved et tilfælde overhørt sine forældre snakke sammen, når de troede, hun var på sit værelse. Den ene gang havde hun hørt ordene '..Aalborg..', og '... bare han ikke dukker op her'. En anden gang havde det været '... aldrig vide det' og '...beskytte hende', men så snart de hørte trappen knirke, tav de. Anemone havde nævnt begge gange for Gitte, og de var enige om, at deres forældre vidste noget om den nat i Aalborg, der stadig hjemsøgte Anemones drømme, men når de hver især prøvede at konfrontere deres forældre med det, var det tydeligt, at der var lukket for den samtale.

Anemone tog sin frakke, taske og nøgler. Hun råbte 'Vi ses!' til moderen, der snakkede i telefon i køkkenet, og gik ud af hoveddøren. Lige udenfor mødte hun postbuddet. Han var en gammel folkeskolekammerat,

der var droppet ud af gymnasiet. Nu arbejdede han som post og elskede det, både i sol og slud, fortalte han Anemone første gang, de stødte på hinanden ved postkassen.

'Hej Anemone, der er post til dig', sagde han, og stak hende et postkort, inden han smed resten af brevene i postkassen. Anemone kiggede på kortet. Thailand? Hvem kendte hun, der var i Thailand? Hun vendte kortet, og kvalmen vendte tilbage på et splitsekund. På kortet stod kun tre ord: 'Glædelig jul, blomst'...

5. december 1994

Skrevet af Helle

'Jeg kan simpelthen ikke begribe det her, hvem fanden er det, der sender disse postkort', sukkede Anemone og kiggede dybt fortvivlet på Gitte, der sad på gulvet i Anemones værelse med to postkort i hånden. Ud over det meste af gulvet lå papirer, billeder, breve og andre postkort spredt – alt sammen indholdet af en den skotøjsæske, som Anemone havde samlet bevaringsværdige efterskoleminder i.

Det var lørdag eftermiddag og Gitte var sent aftenen før ankommet med tog til København for at holde weekend hos Anemone. Egentlig havde hun overhovedet ikke tid, de skriftlige afleveringer hobede sig op, men da Anemone med rædsel i stemmen i telefonen havde meddelt at der samme morgen var ankommet endnu et mystisk postkort, havde Gitte droppet alle sine weekendplaner og var taget over til Anemone.

-Vi prøver lige at gennemgå det hele igen, sagde Gitte, som altid var den mest handlekraftige af de to. Hvor Anemone typisk sank hen i indadvendt tankevirksomhed, var Gitte typen der straks gik i gang med at gøre noget.

Altså, sidste år d. 4. december modtog du det her postkort, sagde hun og holdt kortet op foran Anemones ansigt. Yes, og det er sendt fra Thailand og det er IKKE Tommys håndskrift, vi har jo været det her igennem 100 gange, Gitte, sukkede Anemone.

-Og nu gør vi det for 101.gang, smilede Gitte.

-Når vi sammenligner skriften på postkortet med skriften fra de mange breve, sedler og kort vi i tidens løb tid hver især har modtaget fra Tommy er vi enige om at det ikke er hans håndskrift, am I right baby?

-Ja ja for fanden, men det udelukker jo ikke, at han er afsenderen!?! Han kan jo bare have bedt en anden om at skrive kortet? Anemone så helt opgivende ud.

-Ja men den teori udelukker vi lige, for en anden ting, vi er enige om, det er at det nye postkort – det, du modtog i går og som OGSÅ er sendt fra Thailand og som du modtog nøjagtig ét år efter det første, det er skrevet med den SAMME håndskrift, som det første kort, okay?

Anemone nikkede.

Gitte studerede det nye postkort indtrængende. Billedet på kortets bagside var ikke et traditionelt turistbillede af sandstrand eller en kendt attraktion, det var et billede af en blomst. En stor flot lyserød blomst med smukke aflange kronblade, der endt i en spids og lagde sig smukt om blomstens gullige frøkerne.

Hvad er det for en slags blomst, den på kortet? Spurgte Gitte, egentlig mest som højttænkning, men Anemone svarede prompte:

-Det er en lotusblomst. Lotusblomsten er hellig både indenfor hinduismen og buddhismen.

Selvfølgerlig vidste Anemone den slags.

Hun vendte postkortet om og læste for sig selv ordlyden igen.

'Glædelig jul, blomst', stod der.

Fuldstændig samme ordlyd som på det første postkort.

Gitte kiggede over på Anemone, der sad i sengen og knugede en pude ind til sig. Det var tydeligt for Gitte at fornemme, at hendes veninde var tæt på at bryde sammen.

Gitte satte sig over i sengen og holdt om Anemone. Aede hende uden at sige noget. Der lød små hikstende lyde bag puden og anemone kiggede med våde øjne

op på Gitte.

-Jeg savner Tommy hver eneste dag! Jeg tænker på ham som det første, når jeg vågner om morgenen og som det sidste inden, jeg lægger mig til at sove. Jeg er ved at blive sindssyg af at ingen ved, hvad der er sket. At han bare forsvandt – som i puff op i luften - Anemone slog ud med armene, og jeg fatter intet af at politiets efterforskning ingen vegne førte og at alle spor endte blindt.

Gitte nikkede forstående. Hun var helt enig. Uvisheden var ubærlig.

Anemone fortsatte: Og nu er der én, der sender mig blomsterpostkort fra Thailand og det ville være så nemt at tro at det var Tommy, men ved du hvad... Selvom jeg ønsker af hele mit hjerte at de kort er et livstegn fra Tommy, så siger min mavefornemmelse noget andet. Det er ikke ham, der har skrevet dem! Gitte mærkede at der var mere, Anemone havde behov for at sige, så hun tav og lod stilheden fylde rummet.

-Tommy kaldte mig ikke blomst. Ikke én eneste gang har han nogen sinde kaldt mig det. Mange andre søde og kære navne, men ikke blomst. Aldrig.

- og det er ikke hans håndskrift, tilføjede Gitte.

Mørket faldt på og de to veninder samlede de billeder, breve, papirlapper og kort sammen og lagde det hele ned i skotøjsæsken igen. Lige inden Gitte rakte Anemone låget til æsken, fik hun øje på en papirlap under sengen, som de i oprydningen havde overset.

-Hey tag lige det stykke papir, der ligger under sengen, sagde hun og Anemone rakte ind efter det, lod øjnene glider henover papiret og i stedet for at lægge det ned i æsken, blev hun ved med at stirre på det.

Hvad er det? spurgte Gitte utålmodigt?

Anemone drejede ansigtet over mod vinduet. Det er et brev, jeg engang fik af Henrik.

-Henrik? Henrik fra efterskolen, altså Tommys første værelseskammerat?

Ja, han skrev af og til breve til mig, fortsatte Anemone. Virkelig mærkelige breve.

-Var han også vild med dig? spurgte Gitte og sendte tankerne tilbage til den lidt kejtede og ret indelukkede Henrik, som ikke knyttede tætte bånd med nogen, men altid havde holdt sig i periferien af fællesskabet, som om han betragtede de andre på afstand. Gittes tanker strejfede også den aften, hvor Tommy og Anemone fandt sammen og dermed skubbede hende ud på et følelsesmæssigt sidespor for en lang periode. Men Henriks væsen indeholdt tilsyneladende en anden side også, for da hun året efter, de havde forladt efterskolen, havde mødt ham til deres første elevfest, havde han være pågående på en næsten intimiderende måde overfor hende.

-Det ved jeg ikke om han var, svarede Anemone mat, han var sgu bare weird på en ret scary måde, synes jeg.

Gitte rejste sig.

'Gad vide hvad der er blevet af Henrik?

6. december 1995

Skrevet af Carina

Anemone turde knap kigge i postkassen, da hun kom hjem fra skole. Det var omkring den dato hvor der de to seneste år var kommet et postkort til hende. Begge gange havde der står det samme på kortene: 'Glædelig jul, blomst'.

Anemone var flyttet hjemmefra efter sommerferien. Hun var startet på HF på Østerbro og havde fået et kollegieværelse på Egmont Kollegiet. På mange måder mindede kollegielivet hende om efterskolelivet. Hun havde sit eget værelse, men der var et fælleskøkken hvor der næsten altid sad andre beboere.

Der var altid nogen at dele en flaske Chianti og en pakke smøger med. De kunne tale om politik, fremtidsdrømme, rejser og livet indtil det blev lyst udenfor og tid til at sove. Ind imellem tog de også i byen, de gik på bar og drak drinks og dansede natten lang. I starten havde hun nydt at være tilbage i 'efterskolelivet', bare uden alle reglerne. I kollektivet havde hun også boet sammen med andre, men kollegiet var anderledes, folk her var anderledes – de var mere voksne, på en cool måde. De vidste hvad de ville, og de fleste læste faktisk på universitet. Anemone var i 'Madklub' med 3 piger. 2 af dem læste medicin og den sidste læste dansk. De var søde, fornuftige, kloge og sjove. De skiftedes til at lave mad til hinanden en gang om ugen. De havde altid en lille værtindegave med til værtinden, ikke noget særligt. Måske en blomst, en pakke fine servietter eller en mælkekande til kaffen fra Søstrene Grene. De drog omsorg for hinanden og deres relationer var uproblematisk og nemme. Anemone lærte meget af dem. Om at det var ok at være sig selv, at hun ikke behøvede sit sorte look eller lidt provokerende adfærd. At det faktisk var i orden at være sådan – almindelig. 'Jeg øver mig i at være mere almindelig', tænkte Anemone og det var rart. Hun følte hun turde smide sit skjold og slappe af. Hun passede ind, det havde hun aldrig helt følt på samme måde før. På efterskolen var der kun Tommy hun følte hun passede med, i kollektivet var det egentlig også kun ham hun følte hun passede med. Nu var han væk, hun var nødt til at lære at klare sig alene, og hun syntes hun var rigtig godt på vej. Livet på kollegie og som studerende var i hvert fald nemmere og faktisk også sjovere end livet i opposition til alt. Faktisk havde hun ikke haft det så godt i meget lang tid.

Måske derfor kom det bag på hende at hun pludselig fik det lidt svært i slutningen af november. Hun lukkede sig inde, kom ikke rigtig op i skole til tiden, følte sig syg uden rigtigt at være det. Hun kunne fornemme at hendes tanker blev negative. Hun syntes pludselig at kollegielivet var dødsygt, at hendes Madklub-veninder var røvkedelige og det med at lege voksen blev pludselig alt for alvorligt.

Da hun åbnede postkassen og så blomsterpostkortet vidste hun pludselig hvorfor hun havde haft det svært. Hun følte alt blodet forlade hovedet og hun var næsten ved at besvime og kunne ikke trække vejret. Hendes hjerte galoperede afsted, og hun var bange. Hun kiggede sig over skulderen, velvidende at hun var alene. Hun tog hurtigt kortet uden at vende det om og skyndte sig op på sit værelse. Hun vendte det om: 'Glædelig jul, blomst' og kvalmen væltede ind over hende. Hun fik samme forfærdelig fornemmelse af et skrig der sidder fast i halsen, som når hun drømte sin drøm. Dén drøm om dén aften, om Tommys fødselsdag. Drømmen om det som hun ikke tør huske.

Hun ville sådan ønske hun kunne ringe til Gitte, men Gitte var på rejse jorden rundt. Hun var blevet færdig med gymnasiet og havde arbejdet hele efteråret og nu rejste hun rundt i Asien og senere Australien. Anemone savnede hende forfærdeligt. Hun var den eneste der forstod hvad det her postkort betød for Anemone. Det var først senere på dagen Anemone fik en hel anden og mere skræmmende tanke: 'Hvor kender afsenderen min nye adresse fra?'

7. december 1996

Skrevet af Christine

Varmen buldrede imod hendes ansigt da hun steg ud af flyvemaskinen. Den tunge hørm fra flyets motorer var så overvældende at hun kortvarigt var ved at miste fodfæstet på vej ned af flytrappen. Hun genvandt fatningen og gik målrettet imod lufthavnsbygningen sammen med de andre passagerer. Der var politi og vagter ligeegyldigt hvor hun så hen. Der var en spænding i luften, som hun ikke helt kunne gennemskue hvor stammede fra. Ved paskontrollen stod en masse mennesker. Vagterne holdt dem tilbage, en særlig gæst skulle passere. Hun strakte sin tidligere så sportstrænede krop, stod på tæer for at se hvad der foregik. Folk omkring hende snakkede om hvem det kunne være, hun spidsede ører og syntes hun hørte "dela" blive gentaget igen og igen. Et følge kom forbi, i midten gik en høj mørk mand med lidt hvidt i det mørke krøllede hår. Han smilede og vinkede, og folk begyndte at klappe, pifte og råbe. Hun følte et sug i maven, det var jo selveste Nelson Mandela!! Tænk at hun skulle være så heldig at få et glimt af så stor en personlighed, her på sin rejse rundt om i verden, en rejse der nu var kommet til Johannesburg.

Hun havde aftalt at mødes med Anemone her i Johannesburg, for det årligt tilbagevendende postkort var kommet tidligt i år, nemlig allerede sidst i november, og kortet var knapt landet i Anemones postkasse før Gitte havde hende i telefonen og de var hurtigt blevet enige om at de måtte udforske hvor det kort kom fra. Så i bedste "sporløs" stil havde hun booket en enkelt billet til Johannesburg, hvor det seneste kort var stemplet fra, og Anemone havde gjort det samme. Eneste forskel var at Anemone rejste fra København og hun kom direkte fra Melbourne, hvor hendes rundrejse indtil videre havde bragt hende. Planen var ellers, at hun skulle rejse hjem til jul i morgen det havde hun lovet sin mor, men det kunne vel også stadig nås, der var jo 17 dage til endnu. Nu skulle de bare finde ud af, hvor det postkort kom fra, hvem der kunne have sendt det og HVORFOR? De spørgsmål havde hun og Anemone forsøgt at løse vha. lange og dyre telefonsamtaler i løbet af det sidste år, men de var ikke rigtig blevet klogere. Det de vidste, var at én der kaldte Anemone for "blomst" ville ønske glædelig jul hvert år i december, håndskriften var ikke Tommys, selvom han jo var forsvundet og det ville være oplagt at han gav et livstegn til sin elskede Anemone. Men håndskriften lignede mere Henriks, det havde hun allerede set for 2 år siden, hjemme hos Anemone. De havde i lang tid været overbeviste om at postkortene kom fra Henrik, og de havde haft lange telefonsnakke om HVORFOR Henrik ville sende de mystiske postkort til Anemone. Var han hemmeligt forelsket i Anemone? Hvorfor kunne han ikke bare erklære sin kærlighed i stedet for disse mystiske postkort? Hvad ville han opnå med det? De var gået så langt som til at aftale at Anemone skulle kontakte Henrik og konfrontere ham med postkortene. De havde i fællesskab fundet hans adresse og telefonnummer, og Anemone havde ringet, havde fået fat i Henriks mor, der kunne oplyse at Henrik bestemt ikke havde været i Thailand nogensinde og at han i øvrigt slet ikke kunne lide at rejse, han boede skam stadig hjemme hos hende, og der blev han boende de næste mange år!

Så nu stod Gitte her i ankomsthallen i Tambo International Airport og ventede på at få udleveret bilnøglen til den bil, der forhåbentlig skulle føre hende og Anemone til afsenderen af postkortene. Foreløbigt ville Anemone ankomme om ca. 1 time, hvis flyet fra København var rettidigt, og så måtte de lægge en plan sammen for hvad de skulle gøre. Først og fremmest glædede Gitte sig til at se Anemone igen, det var længe siden, og hun havde mistet fornemmelsen for, hvordan Anemone egentlig havde det. Igennem deres lange

snakke havde hun forstået, at Anemone led af voldsomme mareridt, som hun ikke ville fortælle hvad handlede om. Gitte havde et par gange spurgt ind til Anemones søvnløshed, men noget inde i hende stoppede hende hver gang hun skulle til at spørge mere indgående til mareridtene.....

8. december 1997

Skrevet af Rikke Hjorth

Anemone var ødelagt. Fuldstændig. Regnen havde stået ned i lårfede stråler da hun gik hjem, og som om det ikke skulle være nok, havde op til flere bilister sendt hende onde blikke. Sådan opfattede hun det i hvert fald.

Klokken var ikke mere end lige knap 14, da hun låste sig ind på sit kollegieværelse – drivvåd og med tanker, der kørte rundt i hovedet på hende med en hastighed, hun endnu ikke havde oplevet. Hun smed sin taske fra sig, lirkede hættetrøjen over hovedet og lod sig falde ned på sin seng.

Hvor var hun udmattet! Hvor var hun våd, kold, utilstrækkelig og alene.

Alle de andre havde talt om julebal, om hun ikke skulle med – de kunne lægge make-up på hende og hun måtte gerne låne noget af deres tøj.

Anemone fnøs ved tanken. Som om hun gad lege deres sminkedukke. Hun havde nok i at se på dem til dagligt. Bare tanken om at skulle bruge mere tid på dem gav hende ikke bare ubehag i kroppen, det startede også nogle af de angsttanker, der var blevet lukket op for på turen til Johannesburg for et årstid siden.

Gitte havde været en smule anderledes. Og da hun på en kejtet måde havde forsøgt at spørge ind til hendes mareridt, var det som om hun var gået i baglås. Jo, Gitte var da hendes veninde. Og nej, det var ikke fordi, hun ikke ville dele alt med hende. Og da Gitte derefter havde forsøgt at planlægge deres lille mission, som hun kaldte den, var det som om hun følte sig mere utilpas end ellers. Om hun da virkelig var taget helt til Johannesburg bare for at sidde indenfor og glo, havde hun spurgt. Og Anemone havde ikke kunnet svare, blot tænke på hvad ét lille efterskoleophold for efterhånden længe siden, kunne sætte i gang.

Anemone sukede. Dybt. 23 år, tænkte hun. 23 år, Anemone - og du er stadig ikke kommet videre. Hendes bebrejdende tanker arbejdede på højtryk for tiden. Der var sket så mange ting på et år – og alligevel sad hun stadig fast det samme sted. Det var stadig de samme mareridt der plagede hende, og som det ikke var nok plage i sig selv, var de nu godt krydrede med oplevelsen i Johannesburg.

Hendes mor havde forsøgt sig med at lege psykolog overfor hende, men ikke et ord var endnu undsluppet fra hendes mund – det hele var i tankerne og de øjebliksbilleder, hun stadig havde. Og desuden ville sådan noget psykologpjet aldrig kunne hjælpe hende, havde hun hvæst af sin mor. Og hun skulle bare lade hende være – og far med! De forstod alligevel ingenting. Nu var hun i gang med den HF – og så endda for anden gang – for deres skyld. Anemone var skide ligeglad med uddannelse og havde sagt, at de skulle være glade for at hun overhovedet stadig var her. Så var det at hendes mor var begyndt at græde – helt prompte, som havde hun trykket på en knap – og hendes far havde bebrejdende sagt, at de aldrig skulle have sendt hende på efterskole dengang og at ham dér Tommy havde været kimen til alt ondt, der var sket med deres lille Anemone sidenhen.

Lille Anemone, tænkte hun. Hun var ikke lille mere, og ja, hun vidste da godt at det virkelig var umodent af hende at have opført sig sådan der hjemme. De ville jo bare hjælpe, ligesom Gitte.

Men hun havde ikke brug for hjælp. De få gange hun havde taget imod hjælp var det endt galt. Se bare, hvor jeg er nu, sagde hun højt og hamrede næven ned i dynen. Tårerne sad på vagt i øjenkrogene, men hun nægtede. Hun nægtede at græde, hun var ikke svag. I stedet lukkede hun øjnene og lod det voksende mareridt oversvømme hende – lige indtil en ny tanke kom svirpende ind fra højre. Hun slog øjnene op med et sæt, fik hevet sig selv op i siddende position på sengen og hørte angstprovokerende, hvordan hjertet hamrede af sted. Lyden sad helt oppe i ørene på hende og den stikkende varme spredte sig i hele kroppen...

9. december 1998

Skrevet af Maria

Lyset var lilla og fra venstre kom der blændende lysglimt med få sekunders mellemrum. Musikken var høj og Gitte følte sig lækker. Hun var begyndt at træne igen og følte sig totalt overskudsagtig. Der på dansegulvet stod hun så, flettede fingre og dansede tæt med en mørkhåret fyr, med mørkeblå intense øjne. Hun var i sit es.

Egentlig havde Anemone også været med til at starte med, men var af en uforklarlig grund taget hjem kl. 22. Gitte vidste ikke hvorfor. Hun havde selvfølgelig spurgt om Anemone var okay og om der var noget galt og om hun ikke nok ville blive. Men, Anemone ville hjem, og kunne ikke overtales.

Gitte ville blive. Bare fordi Anemone tog hjem behøvede hun vel ikke også at forlade diskoteket. Nu havde hun jo også mødt en sød fyr. En sød fyr, der hed Jakob, som hun var taget med hjem.

Nu var der gået 1 måned siden den november nat, hvor hun havde overnattet hos den mørkhårede Jakob. Det havde været en helt fantastisk nat, men nu var det den 9. december og hun havde kvalme. Sådant rigtig morgenkvalme. Bare hun nu ikke var.. gravid. Hun turde slet ikke tænke på hvordan hun skulle fortælle sine forældre det. Hendes mor ville da få et nervøst sammenbrud, hvis hun fik at vide at hendes datter var gravid med en hun ikke engang var gift med, men kun så en gang i mellem. Åh, hvor hun bare ikke orkede tanken om det. Heldigvis boede hun i egen lejlighed nu, og kunne holde sin kvalme for sig selv.

Hun havde lyst til at ringe til Anemone og fortælle hende det hele og spørge hvad hun dog skulle stille op med den her lortesituation. Men hun kunne ikke ringe til Anemone. Det kunne hun simpelthen ikke. Anemone var blevet så utilstrækkelig på det sidste. Hver gang Gitte havde ringet til hende, var hun træt eller havde ikke lige tid til at snakke. Gitte vidste knap nok hvad der skete i Anemones liv for tiden. Siden de var kommet hjem fra Johannesburg var hun blevet mærkelig, synes Gitte. Det var som om hun var bange for alting, også ting som ikke engang var farlige. Gitte måtte indrømme at hun ikke rigtig forstod det. Hun synes hun havde prøvet, men hvad skulle hun gøre? Hun kunne selvfølgelig heller ikke bare lade Anemone være, det var jo hendes veninde.

Dengang i Johannesburg havde Gitte jo ellers forsøgt at hjælpe Anemone med at finde frem til den mystiske postkortsafsender, men det var også gået i vasken. De var kørt afsted og var godt og vel nået frem til adressen. Pludselig, inden de overhovedet var steget ud af bilen, begyndte Anemone at ryste og hyperventilere og fik med besvær fremstammet at hun ikke havde lyst til at stige ud af bilen og at de skulle køre tilbage. Hvad? Havde Gitte tænkt. Det kunne simpelthen ikke passe at Anemone ikke ville med ud af bilen? Men hvad skulle hun gøre? Hun kunne jo heller ikke tvinge Anemone. De fik altså ikke opklaret mysteriet om de mystiske postkort i denne omgang. Og hvis Gitte skulle være ærlig var hun egentlig også ved at være træt af at hele tiden skulle høre om de postkort. Hvorfor blive ved med at snakke om noget, og så alligevel ikke gøre noget ved det?

Nu synes Gitte også hun havde fået noget helt andet at tænke på: Kvalmen og dens betydning.

10. december 1999

Skrevet af Mai

"Laurens Schwartediejck, born 1948 in Johannesburg: Emigrated from South Africa to Holland 1971..." Anemone holdt vejret, da teksten rullede frem på skærmen. Endelig et aktiveringskursus, hun kunne bruge til noget. Hun var på World Wide Web kursus for kontanthjælpsmodtagere. Det nye medie virkede svimlende på hende. Hele verden var blevet hendes legeplads, og hun havde hurtigt fanget, hvordan hun kunne lave opslag i forskellige databaser, der lå frit tilgængelige. På den måde kunne hun bedre tøjle angstanfaldene. I fred og ro, alene bag sin skærm. Hun søgte febrilsk videre på en hollandsk hjemmeside a'la De Gule Sider. Hvor mange kunne hedde Laurens Schwartediejck i det lille land? Og hvorfor var hun først nu kommet i tanker om, hvorfor det var, de andre drenge på efterskolen havde kaldt Tommy for Sorte, selv om han virkede lige så hvid og dansk som hende? Han havde brugt sin mors efternavn Larsen, da de boede i kollektiv sammen. Men hans fulde navn var Timothy Schwartediejck Larsen.

Der var én Laurens Schwartediejck i Amsterdam, men en global søgning på navnet gav også et resultat fra Danmark. Måske den samme person? Det var et kirkebogsnotat fra Budolfi Kirke i Aalborg. "Døbt den 21. januar 1974: Timothy Schwartediejck Larsen, søn af Laurens Schwartediejck, f. Johannesburg, Sydafrika og Connie Larsen, f. Aalborg Ø."

"Anemone? Anemone! Vi holder frokostpause nu." Læreren flåede brutalt Anemone tilbage til nuet. "Jeg arbejder lige lidt videre med min opgave," nærmest hviskede hun tilbage til ham. Han kiggede på hende med et godmodigt blik. "Du ligner nu en, der godt kunne spise lidt. Du er jo helt hvid i hovedet. Kom nu, der er ris a la mande i kantinen i dag." "Jeg kommer lige om lidt," svarede Anemone og smilede blegt.

Da hun blev alene i rummet, mærkede hun tegnene på et angstanfald. Denne gang fik hun tøjlet det ved at gentage højt ud i rummet for sig selv tre gange: "Jeg er Anemone, alt er OK, der er ikke nogen efter mig." Hun lukkede øjnene hårdt i og op igen. Skærbilledet var stadig det samme. Hun tastede lynhurtigt Connie Larsen ind i søgefeltet på De Gule Sider. Alene i Aalborg Ø var der adskillige med det navn. Men det var 100% sikkert, at Tommys mor hed Connie, så meget kunne Anemone huske. Derudover havde han altid været yderst tilbageholdende med information om sin mor. For slet ikke at nævne sin far. Connie havde boet med en ny mand, som Tommy syntes var en idiot. Anemone kunne ikke huske hans navn.

Hun overvejede at ringe til Gitte, men et eller andet fik hende til at gå sin egen vej denne gang. Hun havde en fornemmelse af, at hvis hun bare kunne huske, kunne genkalde sig noget, så var hun lige ved at nå ind til noget vigtigt. Noget hun måtte gennemgå selv for at komme videre. Noget, der stak dybere end postkortene - selv om det hele var rodet sammen inde i hendes hoved og især i hendes rædselsfulde mareridt. Desuden havde Gitte fået denne her baby, som Anemone slet ikke kunne forholde sig til. En unge? Hun boede også sammen med Jakob i Aalborg, hvor hun læste til sygeplejerske. Det var som om, Gitte var havnet samme sted, som alle dem, hun engang havde foragtet, dengang hun var kommet på gymnasiet og havde lagt Handelsskolen bag sig.

Hun gik ikke til frokost, men lagde en seddel til læreren om, at hun ikke havde det så godt, og gik så hjem til sit lille værelse på Østerbro. Der var ingen andre hjemme på den lille gang med klubværelser, så hun tog sig

et langt brusebad. Derefter lagde hun sig på sengen og lukkede øjnene. Søvnens bølgede ind over hende og hun gav efter for den med et afklaret smil på læben. For første gang længe, havde hun en behagelig drøm, hvor en blød og dragende ren stemme sang for hende:

Hvad var det dog, der skete?

Mit vinterfrosne hjertes kvarts

må smelte ved at se det

den første dag i marts.

Hvad gennembrød den sorte jord

og gav den med sit sølvblå flor

et stænk af himlens tone?

Den lille anemone,

jeg planted dér i fjor.

Da hun vågnede var hun drønsulten. Hun smurte fire store stykker rugbrød med leverpostej og kastede dem i sig, mens hun tjekkede telefonsvareren. Da hun hørte beskeden, isnede det i hende: Den samme stemme som i drømmen sang det næste vers af Kaj Munk sangen, som de så tit havde sunget på efterskolen:

Hvad var det dog, der skete?

Mit hjerte koldt og hårdt som kvarts

det smelter ved at se det

den første dag i marts.

Jeg tænkte: »Evigt skiltes ad

min sjæl og glæden«. da jeg sad

i vint'rens grumme done.

Nu gør min anemone

mit hjerte atter glad.

Denne gang tastede hun med det samme Gittes nummer. Der var en grædende baby i baggrunden, men Gitte lyttede alligevel efter sin sært afklarede veninde: "Jeg ved det bare - han er ved sin far. Jeg kan pludselig huske noget fra den fødselsdagsfest. Faderen hedder Laurens Schwartediejk." "Rolig rolig," svarede altid fornuftige Gitte. "Hvad er det nu med det navn? Jo for fanden, sådan en passede jeg i praktik

ude på Psyk sidste år. En gammel stakkel med hash-psykose. Han talte hollandsk. Og du ved godt, at jeg slet ikke må fortælle dig den slags."

11. december 2000

Skrevet af Mai

Gitte stillede barnevognen udenfor vuggestuen. Magnus sov roligt, og der var næsten ikke andet til syne end de varme røde kinder og den lille næse. Resten var dækket af dyne og elefanthue. Skulle hendes lille dreng virkelig passes af andre nu? Der var jo ingen, der kendte ham som hende. Ingen andre havde vadet frem og tilbage i den natmørke lejlighed med Magnus skrigende af mellemørebetændelse. Ingen andre vidste, at han foretrak sine rugbrødsadder skåret i stykker á 1 kvadratcentimeter og med et tyndt lag leverpostej fra Hanegal. Jakob vidste det faktisk heller ikke - og de havde skændtes meget det forløbne år. Men de endte altid med at give deres forhold en chance mere.

Pædagogen Lone var en midaldrende dame med effektive bevægelser. Til Gittes store overraskelse virkede Magnus faktisk nysgerrig efter at lære hende at kende, da han var vågnet fra sin formiddagslur. Meget underligt. Det blev til, at Gitte fik lov at gå en lille tur alene.

Det føltes nøgent at gå rundt uden barnevogn. Samtidig fik hun et sug i maven af frihed, da det gik op for hende, at hun havde 2 timer fuldstændig uden at stå til ansvar overfor nogen eller noget. Hun havde tid til at tænke en tanke færdig, uden at blive afbrudt af Magnus. Hun slentrede rundt inde i centrum og faldt lidt i staver foran Budolfi Kirke. Den var så smuk med et fint hvidt lag julesne på. Og bag dens tykke mure var Tommy blevet døbt for snart 27 år siden. Måske havde han dengang haft lykkelige forældre, som ville bygge en ny lille familie op. Måske havde Connie gået med ham i barnevognen langs fuldstændig den samme rute, som Gitte ofte gik med Magnus.

Der kom en helt affarvet kvinde gående imod Gitte på fortovet. Hun havde høje stiletter på, samt stramme skindbukser og skindjakke, selv om hun så ud til at være omkring 50. Hun inhalerede kraftigt på en cigaret, idet Gitte fik øjenkontakt med hende. DE ØJNE! Den håndbevægelse hun gjorde, da hun førte cigaretten op til munden var helt identisk med Tommys. Nu måtte Gitte handle hurtigt. Hun trådte ind foran hende, og spurgte: "Undskyld, ved du hvilken bus, der kører til Svenstrup?" Kvinden standsede og kiggede undrende. Det tog hende et øjeblik at fokusere på Gittes ansigt. "Nej det ved jeg sgu ikke," svarede hun og ville tydeligvis gerne videre. "Åh, det er fordi, jeg skal besøge min mormor, og jeg er allerede forsinket, og jeg kan bare ikke finde ud af den der busplan." Den anden kvinde kiggede underligt og kneb øjnene hånligt sammen, mens hun så vurderende på Gitte. Hun var tydeligvis ikke vant til at blive antastet på gaden som ekspert i noget som helst. Vurderingen faldt dog ud til Gittes fordel så det ud til, og der kom noget moderligt og omsorgsfuldt op i den anden kvindes blik. Hun stavrede på de høje stiletter hen til busskiltet og udpegede bussens nummer og retning for Gitte. "Årh tusind tak, jeg var virkelig helt forvirret over de buslinier. Må jeg ikke nok få lov at sende dig en lille ting som tak. Jeg har ingen kontanter på mig." Gitte vidste godt, at hun var på tynd is her. Men smigren virkede, og kvinden så ud til at veksle mellem grådighed og arrogance, indtil hun tog en lap papir frem og kradsede sit navn og adresse ned på bagsiden af en bon fra bunden af hendes taske.

Gitte fortrak ikke en mine, da hun modtog papiret. Der stod ganske rigtigt Connie Larsen og adressen var Ravnkildevej i Aalborg Ø. "Du har reddet min dag - 1000 tak!" I det samme kom bussen, og Gitte var nødt til

at stige på. Hun vinkede til Connie og skyndte sig at stå af igen ved næste stop. Magnus! Hun skulle hente Magnus! Tænk at hun helt havde formået at glemme ham.

Hun skulle også skynde sig at have fat i Anemone. Connie havde længe været et missing link i deres jagt på de mystiske postkort, Anemonesangen fra efterskolen og ikke mindst Laurens. Hvor var han? Danmark eller Holland? Sydafrika eller Thailand? Og var Tommy sammen med ham? Og hvad var det i så fald, der fik Tommy til at tie stille i så mange år - han kunne vel ikke ligefrem bo sammen med sin far? Der var noget, der ikke stemte. Og Gitte kunne slet ikke få billedet til at passe med den patient, hun havde set i sin praktik på psykiatrisk afdeling før sin barsel. Det var en patient plaget af vrangforestillinger og som var dybt medicineret, mens han var indlagt.

12. december 2001

Skrevet af Maria

Anemone havde ikke sovet hele natten. Mareridt igen. Nu måtte det altså gerne snart stoppe. Det var bare som om, siden sidste år hvor Gitte og hende havde besøgt Tommys mor Connie, havde hun haft mareridt lige siden. Nærmest hver anden dag. Det var ikke til at holde ud.

De var jo taget ud til Connie efter at Gitte havde snydt sig lidt til at få hendes adresse.

Connie så helt farlig ud i øjnene, da de to piger havde stået uden for hendes hoveddør, det havde hun vist ikke lige regnet med. Alligevel havde Connie inviteret pigerne indenfor. Hun havde lavet te og undskyldt for at hun ikke havde noget sødt at byde på. Det var jo lige meget. Det var ikke derfor de var kommet.

Det var Gitte, der havde taget teten og spurgt ind til hvor Tommy var. Connie fik med det samme tårer i øjnene, men rettede sig op og tog en dyb indånding. Hun begyndte at fortælle.

Tænk at Connie ikke engang ved hvor hendes egen søn er, havde Anemone undrende sagt til Gitte på vej hjem i bussen. Hun havde ikke set ham i flere år. De var åbenbart blevet uvenner over et eller andet åndsvagt, som Connie ikke ville sige. Connie fortalte at Tommy havde råbt en masse grimme ord og smækket med døren. Det sidste han havde råbt var, at han ville tage hen til Carina fra Århus, og Connie kunne lige vove på at opsøge ham. Han var ikke kommet tilbage siden, og Connie havde ingen ide om hvem Carina fra Århus var.

Det havde Anemone og Gitte heller ikke. Desuden var det jo slet ikke sikkert at han befandt sig der, nu var det jo mange år siden han havde forladt sin mor Connie.

Der lå Anemone så i sin seng og tænkte. Hun havde virkelig lyst til at opklare sagen, og finde Tommy. Hun var jo forelsket i ham. Troede hun da i hvert fald. På den anden side kunne der selvfølgelig været sket meget siden sidst. Og hvem var hende Carina. Sikkert en eller anden tynd blondine med lange ben. Ej, det magtede hun næsten ikke. Alligevel, mens hun lå der i sengen, besluttede hun sig til at opsøge hende Carina. Men hun ville jo gerne have Gitte med til Århus. Gitte var altid så god til at føre ordet. Men sidste år havde Gitte nærmest ikke tid til at tage nogle steder hen sammen med Anemone. Hun skulle pleje sit forhold og havde brug for en pause fra alt det Tommy-halløj, som hun kaldte det. Anemone ville gerne have opsøgt denne Carina allerede sidste år, men hvis Anemone skulle foretage sig noget alene, tog det altid lang tid. Desværre. Hvorfor var det også at Gitte var blevet så voksen? Barn og mand. Anemone kunne slet ikke se sig selv som hverken mor eller kone. Måske kone, men ikke mor.

Måske skulle hun selv tage turen til Århus alene, i morgen måske? Ej kunne godt være hun skulle have lidt ekstra tid til at planlægge og tænke.

13. december 2002

Skrevet af Lene

Gitte steg ud af toget på Aarhus Hovedbanegård. Der var sne i luften, og hendes næse var kold som en istap. Hun kæmpede sig langsomt, men sikkert gennem menneskemængden, til hun nåede Strøget. Mens hun ventede på at lyset ved fodgængerfeltet skulle skift til grøn, faldt hun i staver. Det var rart at være i en by, hvor hun ikke risikerede at møde nogen, hun kendte. På den måde slap hun for at skulle bortforklare de mørke rander under øjnene og lade som om, alting bare var super i det lille rækkehus. Dagene forsvandt den ene efter den anden. Stå op, afleverer Magnus i børnehaven, tage på arbejde, hente, lave mad, falde i søvn. Var det virkelig det eneste, hun havde at se frem til de næste mange år? Det hjalp heller ikke på tingenes tilstand, at der var varslet fyringer på Jakobs arbejde. Han arbejdede over næsten hver dag for at vise, at han var uundværlig. Den sørgelige sandhed, tænkte Gitte, er at ingen er uundværlig – og måske var Jakob heller ikke uundværlig i hendes liv. Han ville jo altid være Magnus' far, så på den måde var han jo uundværlig for ham. Men måske var det faktisk bedre, hvis de ikke boede sammen. Tanken havde mere end strejft Gitte gennem det sidste års tid. Og det var jo ikke fordi, de ikke havde kæmpet for det – det synes hun faktisk, de havde... Men det var som om, der ikke var flere kampe tilbage i dem. De skændtes ikke engang mere – heller ikke om logistiske forhold som 'hvem henter Magnus?' og 'hvem handler mad?'. De var bare helt holdt op med at snakke sammen.

Lyset skiftede og Gitte krydsede vejen. Hun havde spurgt sin mor, om hun gad passe Magnus hele dagen, så hun kunne få købt julegaver, og så havde hun benyttet lejligheden til at tage til Aarhus.

Hun havde besluttet, at hun også ville købe en lille gave til Anemone. De havde ikke snakket så meget sammen det sidste års tid. Gitte havde haft bekymringer nok, og hvis hun skulle være helt ærlig, var hun nok også blevet træt af at jage spøgelse. Det var synd for Anemone, at hun savnede Tommy og aldrig havde fået en afklaring, men nogle gange måtte man lægge fortiden bag sig og komme videre. På den anden side vidste Gitte godt, at Anemone stadig var plaget af mareridt, og de var ikke blevet færre siden deres tur til Sydafrika. Gitte svor indvendig, at hun ville pleje forholdet til Anemone i det nye år.

Mange butikker og endnu flere poser senere sad Gitte på Starbucks i Sallings stormagasin og kiggede på det kæmpestore juletræ i butikkens indgangsparti. Hun sippede sin chai latté og følte sig - trods de ømme arme og fødder og det glohede dankort - mere afslappet, end hun havde gjort længe. Hun kunne endda ikke lade være med at smile af alle de stressede handlende, der hastede forbi hende uden at ænse andet end, hvordan de hurtigst muligt kunne få overstået det næste indkøb på listen.

Men pludselig midt i varmen fra lattén, var der noget, der fik det til at løbe koldt ned af Gittes ryg, og det var som om alle lyde forsvandt, så det eneste, hun kunne høre, var sit eget hjerteslag. Var det virkelig...? Det kunne det ikke være – det kunne det bare ikke...! Hun sat koppen ned så hårdt, at der sprøjtede chai ud over bordet, og gæsterne ved siden af kiggede undrende på hende. Gitte fik febrilsk og uelegant samlet alle sine poser sammen og maste sig forbi den lange kø - lige tids nok til at se en flok handlende gå ind i elevatoren. Hun var få meter fra den, da dørene gik i – for langt fra til at nå at stoppe den, men tæt nok til at få bekræftet, hvad hun allerede vidste: Han var selvfølgelig ældre, end sidst hun så ham, men som han stod der lige inden for døren, var der ingen tvivl. Det var Tommy!

14. december 2003

Skrevet af Marie

Vinden bed i kinderne. Hvis meteorologerne fik ret, ville det ovenikøbet begynde at sne inden længe. Anemone trak hættens til sin midnatsblå dunjakke godt ned over panden og strammede til under hagen.

Hun var taget afsted i god tid, så hun kunne nå at finde en gave til Gitte. Sidste år havde Gitte sendt et tørklæde i julegave til hende. Men hun fik aldrig sendt noget til Gitte. Selvom det var søndag, holdt mange butikker åbnet her op til jul. Granguirlander blafrede over gågaden og var enkelte steder begyndt at rive sig løs. Klokken var kun 11, og Anemone skulle først være på Rigshospitalet klokken 13.

Med beslutsomme skridt bevægede hun sig mod busstoppestedet ved Nørreport. Turen gennem byen, var længere end hun havde forestillet sig, og hun kunne alligevel ikke rigtigt finde ud af, hvad hun skulle købe til Gitte. Det virkede så meningsløst det hele. I en boghandel fik hun øje på Primetime af Liza Marklund. Gitte elskede at læse krimier, om ikke andet kunne hun selv læse den efter operationen.

Anemone fik bogen pakket ind. Lagde den i rygsækken og begav sig ud i kulden igen.

Hun følte sig træt, selvom hun faktisk havde sovet i nat. De tilbagevendende mareridt var stoppet. Præcis den dag for snart tre uger siden, da angsten rykkede ind og farvede hele tilværelsen.

Anemone kunne ikke længere holde tårerne tilbage. Hættens pelskant tog det meste, men hun undgik ikke den salte smag i munden. Det var så urimeligt det hele. Bare tanken gav en knude i maven, som fik det til at gøre ondt overalt i kroppen. Hun havde kun håbet. Håbet om at hendes knoglemarv kunne redde Gitte.

Anemone huskede tydeligt Gittes opkald for en måned siden. De snakkede stadig sjældent sammen. Gitte havde forsøgt, og Anemone vidste godt, at det var hendes skyld. Hun fik aldrig taget sig sammen til at ringe tilbage. Gitte ville fortælle noget om Tommy, men hun kunne ikke skjule, at hun var blevet syg. Hun fortalte, at hun havde fået en slem halsbetændelse, som ikke rigtigt ville gå væk, så lægen havde sendt hende til nogle ekstra undersøgelser. Gitte havde feber og ondt i halsen og kroppen, men hun havde forsikret Anemone, at det trods alt gik den rigtige vej. Kort tid efter fik Gitte svaret fra lægen, og derfra gik det stærkt. Hun havde en sjælden form for leukemi og kun en knoglemarvs transplantation kunne redde hende. Det var Jakob, der ringede og fortalte det til Anemone. Jakob havde aldrig før ringet, så Anemone vidste den var gal, da hun fik ham i røret.

- Hvordan skal jeg fortælle en fire-årig, at hans mor er ved at dø, havde han magtesløst spurgt Anemone.

Ingen fra Gittes familie egnede sig som donor. Anemone havde straks meldt sig. Velvidende at chancerne for at hun matchede ville være lige så usandsynlig som at vinde i lotto, men hun ville være der for Gitte. Anemone fik taget en blodprøve, og midt i al sorgen fik hun den mirakuløse besked, at hun var egnet som donor.

Sneen var begyndt at falde. Anemone kom til at tænke på Tommy og dengang på efterskolen, hvor de lige var blevet kærestere. Hun skulle med ham hjem en weekend. Pludselig begyndte det at sne, og kåde som små børn havde de vasket hinanden i timevis i den nyfaldne sne. Det slog Anemone, at det var første gang i

flere uger, at hun tænkte på Tommy. Og hun havde egentlig aldrig fundet ud af, hvad det var, Gitte ville fortælle om Tommy. Hun havde heller ikke fået taget sig sammen til at opsøge hende Carina, og nu virkede alt det ligegyldigt. Det gjorde ikke engang ondt, når hun tænkte på Tommy. Det gjorde ingenting.

Gitte var først indlagt i Aalborg, men var netop blevet overflyttet til Rigshospitalet, hvor hun lå i isolation. Anemone havde lovet at sende en sms til Jakob, når hun nærmede sig hospitalet, så ville han hente hende i forhallen. Hun tog forsigtigt mobilen op ad lommen, for at undgå den sneede til. Med lidt held kunne de lige nå at snakke lidt, inden Anemone skulle til den indledende samtale med lægen.

- Hvordan har hun det? Jakob behøvede ikke sige noget, hans ansigtsudtryk gav et tydeligt svar. Kontaktlinserne var erstattet af briller, huden var bleg og kinderne faldt ind. Magnus blev passet af hans forældre, så han kunne koncentrere sig om Gitte.

- Det svinger, sagde han stille og kiggede ned. De havde sat sig i en sofa i opholdsområdet.

- Jeg tænker hele tiden på dengang, da jeg mødte hende. Hun var så smuk og så god. Af alle verdens tusindvis af piger fik jeg den bedste. Jeg følte mig så heldig og lykkelig. Så fik vi Magnus, og det har selvfølgelig ikke været lykken hele tiden. Det ved jeg godt. Jeg ved godt, at jeg har arbejdet for meget, men jeg er ingenting uden hende. Hvad skal jeg gøre?

Tårerne trillede ned ad kinderne på dem begge. Anemone lagde armen om Jakob og trykkede ham ind til sig. Sådan sad de, da lægen kort tid efter kom.

Anemone insisterede på at se Gitte inden samtalen lægen. Jakob tog hende med hen til den stue, hvor hun lå. Der var et vindue, så man kunne kigge ind. Gitte lå bundet til sengen med slanger, og der stod en masse apparater omkring hende. Hun sov.

Anemone trykkede næsen flad mod ruden og hviskede: Gitte vi klarer den. Det gør vi.

15. december 2004

Skrevet af Mai

TV2 havde en dramatisk gennemgang af det forløbne døgn snestorm. Bornholm var pakket ind i en dyne af sne og resten af landet var kun lige begyndt at hænge sammen igen efter at Storebæltsbroen var genåbnet. Over til nyhederne. Renten havde nået et nyt lavpunkt og tilsvarende fortsatte boligprisernes himmelflugt, især i Aarhus og København. Gitte sad og lod billederne passere uden at registrere dem. Der var en tynd streg af savl fra mundvigen og ned under Gittes hage. Stregen blinkede i genskinnet fra skærmen. Knoglemarvsdonationen var lykkedes, og Gitte havde allerede fire uger efter operationen igen tilstrækkeligt med hvide blodlegemer. Til gengæld havde en efterfølgende infektion bragt hende i livsfare igen. Den havde via rygmarven angrebet et område i hjernen og havde resulteret i en mindre lammelse i venstre side af hovedet. Faktisk skulle man kende hende meget godt for overhovedet at bemærke ændringen.

Den indre forandring var meget vanskeligere at forholde sig til. Hun havde mistet en del hukommelse, men var samtidig så intelligent, at hun det meste af tiden komplementerede for hullerne i sin viden, så kun de færreste bemærkede forandringen. Og så var der enkelte uforudsigelige anfald, hvor hun talte fuldstændig sort. Det var i de situationer, at Jakob var bange for hende. Jakob prøvede at skjule sin frygt, mens han bakkede ud af rummet med Magnus ved hånden, når Gitte var mærkelig. En af gangene havde hun sunget med en guddommeligt klar stemme, som Jakob slet ikke kunne genkende som værende hendes. De ellers smukke strofer fra den sang kunne stadig få ham til at isne:

For denne rene farve

den er mig som en vårens dåb,

den la'r mig nyfødt arve

en evighed af håb.

Så bøjer jeg mig da mod jord

og stryger ømt dit silkeflor,

en flig af nådens trone.

Du lille anemone,

hvor er din skaber stor!

Hun havde set afklaret ud, men samtidig været helt i sin egen verden. Bagefter forstod hun ikke, hvorfor der stod frygt malet i Jakobs øjne. Hun ville jo bare synge en godnatsang for Magnus. Sangen var blevet en slags hyldest til Anemone, for uden hende, ville hun ikke have været i live i dag. Men hun havde endnu aldrig fået fortalt Anemone om dengang hun mødte Tommy i Sallings stormagasin i Aarhus. Nu var der gået to år siden dengang. Det var en af de hændelser, som Gitte var en lille smule usikker på - var den et produkt af, at hendes hjerne nogle gange producerede lidt for levende fantasier, eller havde hun virkelig mødt ham?

Hun huskede at være gået hen til ham i køen ved bageren i Salling. Hun havde prikket ham på skulderen, og han havde vendt sig om og kigget usikkert på hende, indtil genkendelsens smil bredte sig. Han havde ikke engang kunnet huske, hvad hun hed, men dog genkendt hendes ansigt. Der var egentlig ingen af dem, der vidste, hvad de skulle sige. Så Gitte havde kun lige nået at opfatte, at han havde fået lidt højere op til hårgænsen, men stadig havde den pandelok, der var faldet ned for hans øjne, når han spillede guitar. Så var der kommet en smuk pige, der knap havde værdiget Gitte et blik. "Tommy," sagde hun hårdt: "vi skal også købe noget til Laurens. Nu må du altså lige komme ind i kampen!"

Tommy havde trukket på skulderen og sendt Gitte et sigende "Jeg er under tøflen blik." Så var han væk. Så detaljeret en erindring kunne da ikke være den rene fantasi? Gitte var efterhånden i tvivl. Hun vidste, at hun ikke altid kunne stole på sin egen hjerne. Og med sin intelligens vidste hun, at det måske slet ikke var godt for Anemone at vide, at Tommy tilsyneladende havde et ganske almindeligt liv i Aarhus. At have reddet Gittes liv var så stort, at alt det med Tommy var trådt i baggrunden. Gitte og Anemone havde nu et bånd, der ville knytte dem sammen resten af livet. Og på forunderlig vis havde Anemone fået en ny mening i sit liv, efter at hun havde reddet Gittes.

Så var der bare det med postkortene. Anemone havde ikke villet belemre Gitte med det, men kort efter operationen, mens de begge endnu var indlagt, havde Gitte tilfældigvis set, at Anemones taske indeholdt endnu et blomsterpostkort. Hun havde listet det ud af tasken, mens Anemone kiggede den anden vej. Poststempellet var fra december 2003. Afsenderlandet havde hun ikke nået at se, før Anemone vendte sig om igen, og kortet røg tilbage i tasken. Glædelig jul blomst, var som altid ordlyden. Hvem var det, der sendte dem?

16. december 2005

Skrevet af Marie

-Anemone er du snart klar? Thomas sad i stuen og var netop blevet færdig med at læse Politiken, mens Anemone snart havde brugt en time på at klæde sig på. Det sorte hår sad. Tjek. Hun havde fået nylonstrømperne på og kjolen. Den nye sorte kjole gik til lige over knæet. Sad til i taljen og var en anelse mere nedringet, end hun egentligt brød sig om, men da hun kiggede sig i spejlet, var hun godt tilfreds. Hun stak foden i den højre sko. De var også nye. Selv om det ikke ligefrem var stilleter følte de temmelig høje for Anemone, der normalt blev svimmel af at gå i tykke sokker, og som havde sværget til Dr. Martens, lige siden hun fik det første par for ti år siden. Hun tog den anden sko på og listede ind til Thomas. Han sad med ryggen til. Hun kunne ikke lade være med at smile ved synet af ham i hans festtøj. De sorte jeans og den brune fløjlshabitjakke.

Snart havde de været sammen et år. Nytårsaften. Gitte havde inviteret hende til nytårsfest i Aalborg, men Anemone orkede ikke konceptet med børn og familie og så langt væk. Og hun orkede heller ikke være sammen med alle dem fra jobbet. Hun var faldet rigtigt godt til som piccoline på tegnestuen. Det var et lille sted, hvor de ikke var så mange ansatte, og flere af dem boede i samme bofællesskab i Humlebæk, hvor nytårsfesten skulle holdes. I stedet havde Anemone meldt sig til et speed-datingarrangement. Det lød meget sjovt og uforpligtende, men efter en halv time var hun fyldt op med ligegyldigheder og trængte til at være alene, så hun tog hjem og købte en pizza på vejen. Hun boede på et værelse i stor lejlighed på Nørrebro, som hun delte med tre andre. Anemone ville gerne have sin egen lejlighed, men det var umuligt at finde en lejelejlighed, der var til at betale og en ejerlejlighed kunne hun slet ikke komme i nærheden af. I næste uge ville hun få en ny bofælle. Jesper var taget til Indien. Han skulle i praktik på ambassaden i et halvt år og havde fremlejet sit værelse.

Da Anemone kom hjem, hørte hun lyde fra køkkenet. Og der stod Thomas. Ikke særlig høj. Ikke særlig smart. Anemone kiggede undrende på ham.

- Dav. Det er mig, der hedder Thomas, sagde han og rakte Anemone hånden, mens han kiggede høfligt og genert på hende. Thomas læste jura i Århus, men skulle tage et semester i København. Han var blevet tilbudt et lift til København og var sprunget til, selv om han først skulle være flyttet ind en uge senere. Anemone havde mest lyst til at gå ind til sig, men tilbød alligevel Thomas en bid pizza. I køkkenet fandt de en flaske rødvin. Da det blev midnat havde de delt endnu en flaske og natten endte i Anemones seng.

Gitte var den første hun fortalte det til. De talte sammen næsten hver uge nu. De talte ikke længere så meget om fortiden. Det var fremtiden, der optog dem. Gitte var lykkelig på Anemones vegne og glædede sig til at møde Thomas. Efter et halvt år skulle Thomas tilbage til Århus. Anemone besluttede sig for at tage med og flyttede ind i hans lejlighed. Hun glædede sig til at komme tættere på Gitte. Hun begyndte på HF igen, men denne gang skulle hun nok klare det, det var hun sikker på. Thomas manglede kun det sidste år på jurastudiet. Ved siden af arbejdede han som frivillig på retshjælpen. Der var der de skulle til julefrokost. Anemone var inviteret med.

-Hvad siger du så? Hviskede Anemone. Thomas sad stadig i stuen. Hun bøjede sig ned og kyssede ham i nakken. Der er så mange ting, jeg skal fortælle dig, tænkte Anemone. I morgen ville hun fortælle ham om postkortene. Hun havde lige fået et mere. Selvom hun var flyttet igen. Thomas havde allerede hjulpet hende med så meget andet. Det var som om, at han havde givet hende livet tilbage. Han kunne sikkert også hjælpe hende med at spore postkortene. Hun snakkede ikke med Gitte om det længere. Anemone var ikke engang sikker på, at Gitte overhovedet kunne huske postkortene. Hun havde stadig problemer med hukommelsen.

Retshjælpen lå på Vester Allé, og det var ikke længere end de kunne gå fra lejligheden på Valdemarsgade på 10 minutter. Da de nåede frem, var de andre ved at sætte sig til bords. I det største lokale var der dækket op med røde velourduge. Anemone øjnede hurtigt, at der var bordkort. Hun fandt sin plads. Hun skulle sidde ved siden af en, der hed Henrik. Han var ikke kommet endnu. Anemone kiggede rundt og fik øje på Thomas. Han så så glad ud.

-Hej, jeg tænkte nok, det var dig, sagde en stemme ved siden af Anemone. Hun vendte hovedet.

-Henrik, sagde hun forbavset. Hvor er det længe siden.

Han trak stolen ud og satte sig ned. Tog servietten, placerede den på skødet og satte sig til rette ved bordet.

-Da jeg hørte, Thomas havde en kæreste, der hed Anemone, tænkte jeg nok, det måtte være dig. Der er ikke så mange med det navn, sagde Henrik og smilede. Stemmen var den samme, men ellers var der tilsyneladende ikke meget tilbage af den Henrik, Anemone kendte fra efterskolen. Han havde fået pandehår som Hugh Grant, der hele tiden skulle flyttes væk fra øjnene, og de to øverste knapper i skjorten fra Mads Nørgaard stod åben. Han snakkede som et vandfald.

-Ved du for resten, hvem jeg stødte på, sidst jeg var på vagt?

Anemone rystede på hovedet.

-Tommy - ja Tommy din gamle kæreste, sagde Henrik. Så grinede han.

-Jeg skal lige love for, at han er kommet i problemer.

17. december 2006

Skrevet af Carina

På trods af store huller i Gittes hukommelse, især om hendes liv og begivenheder fra før hun mødte Jakob og de fik Magnus, så vidste hun godt at december måned altid har været særlig. Ikke kun pga. Jul, men mange af de skelsættende ting der havde været med til at forme hendes liv var sket i december. Tommys fødselsdag var i december, hun var blevet alvorlig syg og opereret i december. Og hendes kontakt til Anemone som indtil for nogle år siden var meget svingende, blev i hvert fald altid genoplivet i december. Siden operationen havde de holdt kontakten, og efter at Anemone var flyttet med Thomas til Aarhus, så de også hinanden rigtig tit.

Gitte gik hjemme, den svigtende hukommelse og hendes absencer, hvor hun enten sang eller faldt helt i staver betød at hun ikke kunne arbejde. Anemone læste og havde ofte fri om eftermiddagen, det gav dem nogle gode eftermiddage sammen. Enten inde i byen eller hos Gitte.

For en uge siden havde anemone haft årets postkort med til Gitte og i dag havde de besluttet at åbne sagen endnu en gang. Postkortene skræmte dem ikke mere. Hvis nogen ville dem eller bare Anemone noget ondt burde det være sket for lang tid siden.

'Hvad ved vi?' spurgte Gitte?

'Vi ved der er kommet 15 post, for forskellige steder i verden' svarede Anemone. De seneste 3 er poststemplet på Fredericia postcenter, så de er i hvert fald sendt fra Danmark. Skriften på kortene er den samme, så vi må konkludere at det er samme afsender.

Ok, tænkte Gitte. Hvad ved vi ikke? Højt sagde hun: 'Vi ved ikke hvem eller hvorfor?'

Gitte så på Anemone. 'Der er noget jeg er nødt til at fortælle dig, sagde hun' - når jeg synger, så husker jeg ting jeg ellers ikke kan huske. Og kort tid bagefter har jeg glemt dem igen, lidt som en drøm. Du ved, man husker lige når man vågner og kort tid efter er det væk igen. Men nu er jeg begyndt at skrive ned. Vil du se det?

Gitte kunne egentlig godt selv se at det kunne være lidt svært at få sammenhæng i det hun havde skrevet, men en sætning gik igen flere gange: 'jeg hørte Anemone blive slået. Jeg tror det var Tommy'

Det gav bare ingen mening, Tommy var glad for Anemone og de blev jo kærester den aften, sådan rigtigt. På den anden passede det fint med den kriminelle løbebane Anemone havde hørt om sidste nytårsaften, hvor slagsmål faktisk var det mindste af det. Igen sad pigerne med flere spørgsmål end svar.

Der var også flere sætninger der beskrev noget med Henrik og Tommy havde skændtes, måske havde de skændtes om Gitte og Anemone - om hvem der skulle have hvem. Det kunne Gitte ikke helt gennemskue.

Gitte tænkte om det var på tide at de alle 4 blev samlet igen. Om ikke andet, så for gamle dages skyld. Og hvis ikke hverken Henrik eller Tommy havde noget med postkortet at gøre, så kunne de måske bidrage til opklaringen.

Til Anemone sagde hun: Måske skal vi glemme det? Eller måske skal vi bare kun tale om det denne ene gang om året og ellers bare glemme det?

18. december 2007

Skrevet af Christine

"Sådan går det når man har stemt på de borgerlige" vrængede Anemone efter Thomas. Han hadede når hun kaldte ham "borgerlig", for det var jo slet ikke det han var! Han havde stemt på Ny Alliance, og følte sig slet ikke borgerlig, nej mere humanistisk hvis han selv skulle sige det. Han var blevet træt af den røde fløjs urealistiske løfter om bedre tider, han syntes ikke de havde styr på den økonomiske del, så han havde stemt på Ny Alliance, da de både var økonomisk ansvarlige OG havde et ordentligt menneskesyn. At det så resulterede i en borgerlig regering, var jo ikke hans skyld.

Anemone havde selvfølgelig stemt på Villy. Som årene var gået, havde hun bevæget sig væk fra den ekstreme venstrefløj og havde ro i sjælen over at stemme på SF. Stadig rødt, men ikke FOR rødt. Hun og Thomas havde igen én af deres mange politiske diskussioner, og hun fattede simpelthen ikke hvordan han kunne bakke op om en borgerlig regering, når nu hans holdninger også var basseret på respekt for det enkelte menneske og fællesskabet. Det var som om hun var blevet mere følelsesladet efter hun fandt ud af at hun var gravid. Som om følelserne eksploderede inde i hende ved selv den mindste provokation, og det havde affødt flere skænderier, med gråd som følge i løbet af de seneste par måneder.

Til trods for graviditetens gener havde hun inviteret Henrik, Gitte og Tommy til middag i aften. Thomas var taget til julefrokost, så hun var alene hjemme. Hun og Gitte havde længe planlagt at de 4 skulle mødes, og der skulle komme klarhed over hvad der skete den nat for mange år siden til Tommys fødselsdag. De skulle faktisk have mødtes allerede i januar 2007 men desværre fik Gitte et tilbagefald, der gjorde at hun skulle igennem kemomaskinen én gang til allerede fra starten af januar, så mødet imellem de 4 blev udsat..... indtil i aften. Gitte var ikke den samme som før kemobehandlingen. Det var som om hun var blevet mere indadvendt, hendes tale var blevet langsom, og hun virkede i det hele taget mere eftertænsom end tidligere. De gange Anemone havde besøgt Gitte på hospitalet i årets løb, havde hun bidt mærke i at Gitte altid nynnede den samme melodi. Hun kendte melodien, men havde brugt ualmindelig lang tid og uendelig mange google-søgninger på at finde ud af at det var "Den blå anemone" som Gitte nynnede igen og igen. Anemone havde spurgt Gitte om hvorfor hun nynnede den samme melodi igen og igen, og Gitte havde svaret at det var fordi den melodi kom tilbage til hende i drømmene igen og igen.

Det ringede på døren, Anemone åbnede, og udenfor stod Tommy og Henrik. Anemone fik et sug i maven over synet af Tommy igen. Hvad havde hun egentlig set i den sut? Han kastede hovedet tilbage, for at vifte pandehåret til side, og da kunne hun mærke et stik i maven og pludselig huskede hun alt for tydeligt hvad hun var så vild med ved Tommy. Hun mærkede barnet sparke i maven og lagde instinktivt hånden over de små fødder der bulede ud igennem hendes maveskind. Tommy stirrede på maven og udbrød "det må jeg sgu nok sige min blomst, dét havde jeg ikke lige set komme!" Han lagde forsigtigt hånden ovenpå hendes hånd ovenpå maven og Anemone var nær væltet bagover, overvældet af følelser, følelser som havde været holdt ned i mange år. Henrik bragte hende tilbage til jorden, da han gav hende en ordentlig krammer imens han nærmest råbte "hej". Hun bød dem indenfor, og kort tid efter ringede det igen på døren, det var Gitte som nu endelig også var kommet.

Anemone bar brødkurven ind, og så var al maden på bordet. De satte sig alle 4, og høflighedsfraserne stod i kø i den første times tid, inden den pinlige tavshed overtog. Anemone tænkte igen og igen over hvordan hun skulle spørge til dén aften, aftenen for mange år siden, da Tommy havde fødselsdag, men Gitte hjalp hende ufrivilligt i gang. Gitte brød den pinlige tavshed med en stille nynnen. Først troede Anemone at det var den sædvanlige "Anemone sang" som hun nynnede, men da hun spidsede ører, kunne hun slet ikke genkende melodien. Ikke før at Tommy sang med på melodien:

"...but its over now,
it must have been good,
but I lost it somehow.
It must have been love,
but its over now..."

Tiøren faldt, og hun huskede nu alt for godt den tætte dans med Tommy som hun dansede til Roxettes hit. Igen overvældede følelserne hende og hun snappede efter vejret imens tårerne trillede ned ad kinderne.

Tommy, hvad skete der egentlig den aften til din 17 års fødselsdag?

Tommy fortalte om festen hvor han havde scoret hans drømmepige. Han fortalte om hvor lykkelige han havde været over endelig at få kløerne i Anemone, herefter sænkede han blikket og der gled en skygge hen over hans ansigt. Han blev tavs, og måtte hjælpes i gang af Gittes spørgsmål om hvad der mere var sket. Langsomt fik Tommy fortalt om den flok unge der havde crashet festen, en flok der også talte hans egen bror. Han fik fortalt at broren var kommet for at forhindre ham i at finde sammen med Anemone, det var noget med hans far og mere nåede han ikke at sige før, Anemones skreg og tog sig til maven. "Nu kommer barnet" skreg hun, og så kastede hun op.

19. december 2008

Skrevet af Maria

Det gik egentlig meget godt. I hvert fald hvis hun selv skulle sige det. De sidste par år havde været hårde, men nu følte Gitte endelig at hun var ved at blive sig selv igen, selvom hun nok aldrig helt blev det. Nu havde hun i hvert fald fået overstået alle julegaverne, og det var en sejr nok i sig selv.

Hun skulle mødes med Anemone og Thomas ved fire tiden til en kop kakao. Det var Anemone der havde spurgt. Det var så længe siden hun havde set Gitte. Nu havde Anemone jo også nok at se til med den lille ny. En pige, som de havde kaldt Isabella.

Isabella var dog ikke med i dag. Hun blev passet af Thomas' forældre.

I det hele taget havde Gitte ikke rigtig set så meget til Isabella. Hun havde flere gange spurgt om hun ikke skulle passe hende, hvis Thomas og Anemone nu skulle i byen. Thomas havde hver gang skyndt sig at sige nej, inden Anemone havde nået at svare. Det var Gitte egentlig blevet lidt ked af. Det gik jo fint med at passe Magnus, hvorfor skulle hun så ikke kunne passe Isabella?

I det hele taget var Gitte ikke særlig vild med Thomas. Han var så dominerende og prøvede altid at gøre Anemone til en anden end hun var. Han var også flippet fuldstændig ud over at Anemone og Gitte havde mødtes med Henrik og Tommy sidste år. Han kunne overhovedet ikke se nogen grund til at Anemone skulle ses med nogle mænd hun kendte fra fortiden. Fortid er fortid, som Thomas altid sagde.

Anemone havde ikke set Tommy siden sidste år, for hver gang de alle fire havde snakket om at skulle mødes igen, havde Thomas flippet ud og forbudt Anemone at tage med. Af samme grund havde Gitte heller ikke set Henrik og Tommy siden.

Det havde ellers været en hyggelig aften og Gitte kunne tydeligt mærke på Anemone at hun var glad for at se Tommy igen. Sidst på aftenen havde han lagt sin hånd på Anemones lår, uden hun havde gjort modstand. Gitte smilte lidt ved sig selv. Det skulle Thomas i hvert fald aldrig have at vide.

Desværre havde de, heller ikke den aften, fundet ud af hvem der var afsender til postkortet. Gitte havde haft en fornemmelse om at Tommy kunne have noget med det at gøre. Anemone havde spurgt ind til om de vidste noget om postkortet, hvorefter Tommy havde viftet emnet væk, mens han sagde: Den der har skrevet det skal nok kontakte dig en dag. Mere blev der ikke snakket om det. Der var ingen der turde at spørge. Tommy havde virket så bestemt, at de nok hellere måtte snakke om noget andet. Det gjorde de så. De snakkede om gamle dage og grinte af alle de sjove oplevelser de havde haft sammen. Gitte havde synes Anemone havde virket så lykkelig den aften. Derfor var det også helt underligt at se hende på cafeen til kakao sammen med Thomas.

Anemone så udkørt og træt ud. Der var ingen gnist i hendes øjne. Thomas virkede som sædvanlig irriterende kontrollerede og svarede for Anemone hver gang Gitte spurgte ind til hvordan det gik med Isabella. Det eneste der fik Anemone til at lyse op var da Thomas viste Gitte et billede af Isabella, mens han fortalte hvor dygtig hun allerede var til mange ting. Gitte fik helt lyst til at få et barn mere, men hun blev

pludselig bange, for hun vidste ikke om hun kunne. Tanken gjorde hende utrolig ked af det, og hun blev nødt til at tage tidligere hjem. Hun løj og sagde hun havde hovedpine.

Hendes liv var på ingen måde blevet som hun havde håbet. Det gjorde det jo heller ikke bedre at hendes bedste veninde også blev holdt fanget af en eller anden kontrolfreak.

Nu ville hun bare hjem og ligge sig under dyne og have ondt af sig selv.

I samme sekund modtog hun en sms. Det var fra Tommy!

Hej Gitte! Kan vi mødes? Vi må tale om Anemone!

20. december 2009

Skrevet af Helle

Anemone sad i sofaen og stirrede på sin telefon. Stirrede. Selvom hun ventede det, gav det alligevel et sæt i hende, da de tre hurtige bip afslørede at endnu en sms havde fundet vej. Hun greb telefonen. Læste sms'en hurtigt og skyndte sig at slette den. Svarede. Slettede sit svar, så snart hun havde trykket 'send'.

Tre hurtige bip igen, samme næsten mekaniske procedure. Læse. Slette. Svare. Slette.

Tommys ord sendte varmebølger gennem hele Anemones krop, kinderne blussede og det var som om tusind sommerfugle blafrede rundt i hendes indre.

På én gang uendelig frydefyldt og pirrende, men samtidig så angstprovokerende at hun fik kvalme.

Tænk nu hvis... Alene tanken fik hendes hals til at snøre sig sammen. Hun turde ikke tænke den til ende. Han ville flippe råddent skråt, hvis han opdagede det. Det måtte ikke ske. Hendes tanker kørte i ring. Tænk nu hvis... hvis Thomas opdagede det her.

I to år havde det nu stået på.

To fucking år. År der indeholdt den største glæde Anemone nogen sinde havde følt i sit liv, nemlig glæden ved at være mor – men det var en glæde der hver eneste dag i de to år, var fulgtes hånd i hånd med angsten for at Thomas skulle finde ud af, at hun følelsesmæssigt havde forladt ham, og i sine drømme hver eneste nat lå tæt omslynget med Tommy et sted langt væk, hvor ingen kunne nå dem.

To år med hemmelige møder, et hav af sms'er sendt i en lind strøm på hverdage, mens Thomas sad på sit kontor, en halv times kørsel fra deres hjem – men i Anemones tanker befandt sig på en helt anden planet.

To år med løgne, fortællinger og et indre følelsesliv, der var fuldstændig i oprør.

Lyden af Isabella, der mumlede i søvne, nåede Anemones ører. Hun rejste sig og kiggede ind på værelset, hvor den 2-årige lå og sov til middag i sin seng. Barnet smilede i søvne og Anemone smilede uvilkårligt tilbage og lukkede døren lidt til. Hun havde fri fra arbejde i dag og havde holdt Isabella hjemme. Formiddagen var gået med en tur til den nærliggende legeplads og med indkøb. Nu sad hun og pustede ud, mens Isabella sov til middag.

Alting var sket lige oveni hinanden.

Aftenen før Isabella blev født havde været skelsættende. Det var den aften, det hele var begyndt.

Når Anemone lod tankerne svæve frit overvældedes hun af følelser, der hele tiden stak i hver sin retning. Forelskelse. Dårlig samvittighed. Begær. Angst. Glæde. Drømme om en lys fremtid. Håbløshed.

At gå fra Thomas var ikke en mulighed. Men at fortsætte på denne måde var heller ikke.

Hun var 35 år gammel og fanget i sit eget liv. Uden at ane hvad hun skulle stille op med det hele.

Bip bip bip. Sms igen. "Savner dig inderligt og tænker kun på dig. Har du fundet en udvej fredag aften? Jeg har booket det samme værelse som sidst. Din T."

En tåre trillede ned af Anemones kind. Den landede i mundvigen, hvor den sammen med et højt snøft blev til sagte gråd.

Det gik jo for fanden ikke, det her.

Hun skrev hurtigt et svar og læste det igennem, inden hun trykte send: 'Ikke styr på hvad jeg gør fredag, men arbejder på sagen. Vil gøre alt for at vi kan ses. Savner dig.'

Alt i hende længtes efter hans varme kys og grådige kærtegn.

Men midt i denne næsten ubærlige længsel mærkede hun, som så mange gange før i det sidste to år, den lille mislyd – et mikroskopisk stik af noget, der skurrede. Noget, der ikke gav mening.

Hun tænkte på sidst, de havde mødtes. Hun havde løjet for Thomas og sagt at der var personalemøde i børnehaven, hvor hun arbejdede som pædagogmedhjælper, og det havde givet hende to timer i Tommys arme på et hotelværelse i byen. De havde kastet sig over hinanden, elsket inderligt og ligget længe og holdt om hinanden, men mens det var allermest intenst, havde Tommy pludselig rejst sig og var gået hen til vinduet, hvor han stod længe og stirret ud.

'Er der noget galt, havde hun spurgt bekymret henne fra sengen'

'Nej, nej slet ikke skat', havde han svaret, uden at vende sig og med en kølig distance i stemmen.

Og det var lige dér, i det øjeblik at mislyden blev til de ord, der siden havde formet sig i Anemones bevidsthed. Ord hun havde kendt længe, men ikke turdet lytte til, selvom hun var sikker.

Der er noget, han ikke fortæller mig.

'Moooar, mig vååågen' lød en sprød barnestemme fra værelset.

21. december 2010

Skrevet af Rikke Kaalund

Sneen dalede ned som på et julekort ... ned på oven på alt det andet sne, der var kommet de seneste dage. Gitte sad og stirrede ud på det. Hendes humør var lige så sort som sneen var hvid. Jesper Theilgaard kværnede løs på tv'et om hvidjulsbarometer - og i år ville julen blive hvid. Hun var ligeglad. Jakob havde været forbi i dag for at hente Magnus. De skulle holde jul hos hans forældre, og Magnus ville først blive afleveret igen d. 25. I marts havde Jakob ikke kunnet holde det ud længere. Hendes humørsvingninger og hendes indesluttethed. Når hun talte, var det kun om sig selv, sin sygdom, sine efterskolevenner og sit dystre syn på fremtiden. Han ville være glad, og det kunne han ikke blive sammen med hende. Og så var han flyttet.

Så nu sad hun her i lejligheden, som var færdigindrettet, og den var som hun gerne ville have den. Julegaverne var købt, og hun behøvede ikke gå ud mere i dag. I går var hun til kontrol på Skejby Sygehus. De sædvanlige blodprøver, der for første gang sidste år havde været stabile – ingen negativ udvikling i hendes tal. Tankerne om resultaterne i år fyldte meget i hendes tanker, og gjorde ikke humøret bedre. Svaret ville hun få ved sin egen læge i januar. De skader hun havde fået da sygdommen ikke var under kontrol døjede hun stadig med. Absencerne, den hullede hukommelse, den slappe muskulatur i ansigtet og frem for alt trætheden.

Efter Jakob var flyttet, var hun begyndt at gå til kor. Det gjorde hende godt. Hver gang hun sang faldt hun til ro, og oplevede at komme tættere på de begivenheder, der til hverdag ikke var tilgængelige i hendes hukommelse. Anemone havde været med de første gange, og det var Gitte rigtig glad for. Anemone stoppede dog hurtigt igen, og brugte den ugentlige korsang som undskyldning for at kunne se Tommy i smug. Gitte gad egentlig ikke være en del af den løgn, men det hele var så indviklet nu, at hun ikke kunne finde ud af at sige hverken til eller fra. Tommy og Anemones forhold var ikke sundt. De var ikke ærlige overfor hinanden. Det havde vist sig i løbet af året, at Tommy havde forbindelser ind i det århusianske rockermiljø. Han havde solgt steroider og havde nogle uafsluttede forretninger, som han havde kaldt det. Han var begyndt at betro sig til Gitte. Både om sig selv og om problemerne i forholdet til Anemone. Tommy mente selv, at hans problemer skyldtes "et vanskeligt sind". Da Gitte havde spurgt direkte hvad hans problem var, havde han klappet i og mumlet "Du vil alligevel ikke forstå det". Det kunne Gitte kun give ham ret i. Hvad kan retfærdiggøre kriminalitet og voldsom adfærd? Ingenting i Gittes verden.

Nu startede et af Gittes yndlingsprogrammer. "Året der gik 2010." Jesper Theilgaard tonede frem på skærmen igen. Der gik et sug af sorg gennem Gitte. Programmet indledtes med en lang gennemgang af vulkanudbruddet ved Eyjafjallajökull i marts, hvor flytrafikken var påvirket i hele Europa. Det var netop i de dage Jakob var flyttet, og den knugende sorg fra dengang, meldte sig igen. De havde sammen smilet af de forskellige reporteres kluntede forsøg på at udtale det islandske navn på vulkanen. Nu fik samme gennemgang maven til at snøre sig sammen og tårerne vælde frem i øjnene. Ah, kunne den følelse ikke bare forsvinde. Hun mærkede den ikke så ofte mere, men hver gang den meldte sig, var hun magtesløs og måtte bare lade sorgen komme og tage hende.

Gitte tog sig selv i at trække på smilebåndet gennem tårer, da det ringede på døren. Hun blev glad og spændt, hvem kunne det være? Alle former for adspredelse var velkomne lige nu. Hun havde både julete og brunkager i skabet. Med et fast tag åbnede hun døren. Udenfor stod Anemone med sne i håret og en alt for tynd jakke.

22. december 2011

Skrevet af Marie

Døren til kælderrummet stod på klem. Anemone trak sin sweater ned over hånden og tog i håndtaget. Inden for døren sad en kontakt, men Anemone var bange for at den bare pære i loftet ville virke for voldsomt i den mørke kælder. Hun tog hun sin mobil op af tasken, fandt lommelygte-appen og lod lyskeglen løbe en tur rundt i rummet.

-Her er ikke meget plads, sagde Anemone og vendte sig om mod Gitte, der stod bag hende.

-Vil du lyse for mig? Anemone rakte mobilen til Gitte. Lugten af fugt skurrede i næserne på dem.

Ud over at kælderrummet var lille, var det fyldt op med ting. Gamle malerbøtter, flyttekasser, en stol, der var i stykker, værktøj og der i hjørnet stod en kuffert. Mellem alt det gamle skrammel tegnede sig en sti hen til kufferten.

Anemone gik de fire skridt over til kufferten mens Gitte lyste for hende. Kufferten lå ned, og lynlåsen var kun halvt lukket. Anemone åbnede det sidste stykke, slog låget op og kiggede ned. Der lå bunker af rudekoverter sirligt pakket i bundter med elastikker omkring. Hun tog et bundt op.

Gitte var kommet nærmere og lyste på det.

- Regninger, udbrød Gitte. Det er regninger.

-Se her, sagde Anemone, hun rodede blandt bundterne i kufferten og tog endnu et op. Det var ikke rudekoverter, men postkort. Hun vendte bundtet om. Postkortene var sendt til Tommy, og der kun stod tre ord: Glædelig jul, blomst.

-Tommy har fået de samme postkort som mig, sagde Anemone tydeligt overrasket. Hun tog det øverste ud af bundtet.

- Og det her er fra i år. Sendt for tre dage siden fra Aalborg, præcist ligesom det, jeg fik i går.

Det havde taget Anemone lang tid at finde ud af, hvor Tommy var flyttet hen. For et år siden havde Thomas smidt hende ud. Pantefoged havde ringet på døren hjemme hos Thomas og Anemone. Det var Thomas, der åbnede, og da fogeden havde spurgt efter Tommy, var han gået helt i sort. Med sine juridiske færdigheder havde han fået snakket pantefogeden fra, at der under nogen omstændigheder kunne bo en på Tommy på denne adresse, selvom pantefogeden stod med flere stævninger i hånden. Efter det besøg rullede sagen. Thomas beslaglagde øjeblikkeligt Anemones computer og fandt en afslørende mail. Og samme eftermiddag smed han hende ud. Det eneste hun havde med, da hun kom op til Gitte var hendes lille håndtaske.

Året havde været en lang sej kamp for at få delt forældremyndighed og tid med Isabella. Heldigvis arbejdede Thomas så meget, at han hidtil ikke havde taget sig særligt af Isabella, så myndighederne fandt, at det var barnets tarv, at hun var de fleste dage hos Anemone.

Tommy var som sunket i jorden. I den første tid boede Anemone hos Gitte. Julen over var det lige, hvad hun havde brug for. Hendes far havde haft en hjerneblødning, og var kommet på plejehjem, hvor hendes mor tilbragte det meste af tiden. De var enige om, at det ikke var et sted for Isabella at holde jul, så Anemone skulle ikke hjem det år, og hun undgik derfor den første tid at involvere forældrene i hendes nye situation.

Efter nogle måneder skaffede kommunen Anemone en tre-værelses lejlighed tæt på Gitte. Lejligheden blev indrettet med et mix af Ikea og genbrugsen, og efter en længere sygemelding var hun tilbage på jobbet i børnehaven. Gitte havde fået en melding fra hospitalet om, at hendes tal var fine, men hun frygtede hele tiden et tilbagefald og havde ikke meget overskud. Derfor bekymrede Anemone i lang tid ikke Gitte med snak om Tommy, men gik selv på jagt. På nettet fandt hun frem til, at Henrik var blevet færdig som jurist med speciale i selskabsdannelse. Han havde ikke længere adresse i Danmark. Anemone mærkede, at hun aldrig havde følt sig helt godt tilpas i Henriks selskab. Tommy kunne hun ikke finde. Men hun var sikker på, at han havde kontakt til Henrik, så da hun fandt en mailadresse til Henrik i Gibraltar, skrev hun til ham. Hun ville ikke give sig til kende, så hun gav sig ud for at have opfundet en app, som hun ved salg kunne tjene millioner på, og hun ville høre om mulighederne for at få mest muligt ud af det.

Henrik lød interesseret i at hjælpe. Han skrev om stråmænd og fordelagtighederne i at flytte til udlandet inden salget. Efter en del mails frem og tilbage fik Anemone nummeret på en i Danmark, der hed Tommy, som hun kunne henvende sig til i første omgang.

Anemone skrev en sms til nummeret, og spurgte hvor de kunne mødes. Det var blevet den 20. december, så hun gav udtryk for, at mødet først kunne blive i det nye år på grund af juleferien. Det gav hende lidt tid. Hun fik en sms med en adresse på en lejlighed i Rådmand Liisbergs Gade. En sidegade til Mejlgade.

Så var det Anemone fik ideen om at tage på uanmeldt besøg inden jul. Bare for at se, hvor det var henne. Anemone ringede til Gitte, og fik hende overtalt til at tage med derud. Adressen var på 2. sal th., og der var lys i vinduet, så måske var han hjemme. De stod og kiggede på bygningen. En rød murstensbygning i fem etager og med karnapper. Anemone fik øje på, at døren ned til kælderen stod åben. Hun fik overtalt Gitte til at gå med derned, og de fandt hurtigt kælderrummet, der tilhørte 2.th.

Gitte flyttede lyskeglen til flyttekasserne.

-Hvad tror du, der er i dem?, spurgte hun Anemone. I en fart fik Anemone alle bundterne på plads i kufferten. Lynede til igen, og gik over til flyttekasserne. Her løftede hun forsigtigt den ene flap på den øverste kasse. Gitte var fulgt efter med lyset. De kiggede ned i kassen.

- Stoffer, sagde Gitte spørgende.

Lyden af en dør, der blev åbnet gav et sæt i begge piger. Gitte slukkede mobilen, og Anemone gav slip på kassen. De kunne høre skridt som kom nærmere. Gitte var nærmest døren til kælderrummet og kom først ud med Anemone lige efter sig. Nu kunne de også høre stemmer.

- Og hvor er så rummet, sagde en ru mandestemme. Hverken Anemone eller Gitte genkendte stemmen. Anemone tog Gitte i ærmet og hviskede: løb - til højre.

23. december 2012

Skrevet af Carina

Det var lillejuleaften og Gitte var trist og ked af det. For først gang skulle hun holde jul uden Magnus. Han skulle være hos sin far og farens nye kæreste. Anemones datter Isabella skulle også være hos sin far, så Gitte og Anemone havde besluttet at holde jul sammen. Anemones forældre skulle være på plejehjemmet hos hendes far og Gittes forældre var taget til Tenerife. Hvor var Gitte dog glad for at have Anemone. En juleaften helt alene havde været endnu mere trist at tænke på.

Henrik havde ellers forsøgt at lokke Gitte til sydens sol og holde jul med ham. Efter de havde mødt ham i Tommys opgang sidste år ved denne tid, havde han kontaktet Gitte en del gange. De havde sendt mange mails og på det seneste var de også begyndt at Skype. Henrik var sød og charmerende synes Gitte, også selv om han ind imellem snakkede rigtig meget om sig selv og det liv han levede, som var så langt fra Gittes. Gitte hjalp ofte Henrik. Hun hentede pakker fra ham på posthuset, som en af hans venner så hentede hos Gitte nogle dage efter. Det var ikke noget stort arbejde for hende, men Henrik betalte hende godt for det. Pengene fik hun kontant. Det var rart, for hun måtte vist ikke tjene penge ved siden af de penge hun fik fra kommunen. De ekstra penge kunne gå til noget ekstra til Magnus. Han havde nået en alder hvor mærkerne på tøjet pludselig havde betydning.

Men det var nu samtalerne med Henrik hun holdt mest af. Han sagde så mange søde ting til hende, at hun var lækker, pæn, sød, sexet osv. Det var nogle år siden nogen havde sagt det til hende sidst. Hun var sidst i 30'erne, mærket af sin sygdom og alenemor – det var ikke nemt at finde en mand der kunne elske hende. Henrik gav hende den bekræftelse hun havde længtes efter i lang tid. De havde aftalt at tale sammen i aften, omkring kl. 20. Henrik skulle som altid ud i byen senere på aftenen.

Telefon bippede, det var en besked fra Anemone med et billede af årets postkort: 'Så er det kommet' havde Anemone skrevet. Og som altid stod der bare: 'Glædelig jul, blomst.'

Hvor er det mærkeligt, tænkte Gitte. Den samme person har skrevet i hvert fald 2 postkort hvert år de seneste 19 år. Et til Anemone og et til Tommy. Hvorfor lige til de to? Ville afsenderen minde dem om noget? Hvorfor vil afsenderen ikke lade os glemme, tænkte Gitte. Det er som om vedkommende holder øje, ikke for at gøre noget ondt. Bare minde os, eller egentlig bare Anemone og Tommy om at vedkommende holder øje.

Hun lod tankerne svæve tilbage til Tommys fødselsdag i 1990, det var 22 år siden nu og alligevel fylder det stadig hos både Anemone og Gitte.

Anemone og Tommy havde været sammen og været vågne hele natten. Gitte fik stadig dårlig samvittighed over at hun var faldet i søvn. Gitte havde dårlig samvittighed overfor Anemone, fordi der var sket Anemone noget den nat og Gitte havde ikke været der for at hjælpe hende. Hun havde sovet – sammen med Henrik. Eller det var hun i hvert fald helt sikker på. Han hjalp hende ned og ligge og han var ved siden af hende da hun vågnede, men hun vidste jo ikke om han havde været der hele tiden eller om han havde set hvad der skete i stuen.

Henrik ringede på Skype og Gitte kom hurtigt tilbage til nutiden og fløj hen til computeren. Dagens højdepunkt. De talte lidt om løst og fast og Gitte begyndte at fortælle Henrik om postkortet. Hun nåede ikke så langt i historien, før Henrik var nødt til at afslutte samtalen. Han havde en middagsaftale om lidt, sagde han. Han var klædt i en løs skjorte og var solbrun at se på, håret var lysnet af solen og Gitte smilede til ham og ønskede ham en glædelig jul. Henrik smilede tilbage og ønskede hende og Anemone en rigtig dejlig aften i morgen. Lige inden de slukkede for samtalen kiggede Henrik hende i øjnene og formede ordene med læberne og uden lyd: Glædelig jul, blomst – og forbindelsen blev afbrudt.

24. december 2013

Skrevet af Rikke Kaalund

Møgvejrs var det. Regnen piskede ned, og det stormede. Anemone og Gitte piskede også rundt for at nå det hele, inden de skulle mødes senere på dagen til juleaften med deres børn.

Magnus var nu konfirmeret, hvilket havde sat præg på det forgangne år. Isabella var lige blevet 6 år, og var startet i 0c. Anemone og Gitte, havde stået faddere til hinandens børn, og fulgte dem tæt – især i de seneste år.

Magnus' konfirmation havde været en prøvelse. Både Jakob, Gitte og Anemone havde siddet til højtbords. Månederne op til Magnus' store dag havde for Gitte havde været præget af usikkerhed og bekymring for hvordan dagen skulle gå. Hun havde fået gennemtruffet at Jakobs kone ikke skulle med til festen. Hun kunne ikke fordrage hende og hendes korrekthed. Og det kunne Magnus vist nok heller ikke.

Henrik var også inviteret. Han var blevet en ven af familien, trods hans særheder var Gitte kommet til at holde af ham. Han var kommet direkte fra lufthavnen, og med sin sædvanlige mangel på situationsfornemmelse havde han købt en Iphone 5 til Magnus. Gitte synes, at det var alt for meget, og Jakob rynkede på næsen. Den gave overgik gaverne fra både forældre og bedsteforældre i værdi. Magnus var lykkelig! Henrik blev og hjalp med at rydde op, da Jakob listede af efter skrub-af maden. De talte lige så godt sammen som altid, de havde også fulgt hinanden tæt via Skype og Facebook. Henrik var nu udstationeret i Singapore. Der havde han fundet nye forretninger, så han havde ikke brug for Gittes hjælp til at hente pakkere længere. Selvom pengene havde været gode, var Gitte også lettet. Hun kunne jo godt fornemme, at det i hvert fald ikke var noget, hun skulle tale for højt om. Og de dyre gaver fik hun og Magnus jo alligevel.

Henrik kunne blandt andet fortælle, at Tommy nu var ansat i jobprøvning på et misbrugscenter. Han havde været clean et år på det tidspunkt. Det var efterhånden gået op for Gitte, at Tommy og Henrik havde fundet sammen igen omkring misbrug og salg af kokain. Henrik havde levet jetset-livet, hvor kokain var en del af en festlig aften. I modsætning til Tommy havde han formået at holde forbruget på et niveau, hvor det ikke blev opdaget og hvor han stadig kunne passe sit job. For Tommy derimod havde det medført, at han blev knaldet af politiet, havde været i fængsel af flere omgange og havde udviklet et misbrug, som han mistede kontrollen over. Gitte havde trods sine fordomme efterhånden forstået at Tommy havde nogle udfordringer i livet, som hun ikke selv havde, og som hun derfor i mange år ikke havde kunne forstå. Med hendes egen sygdom og sårbarhed, havde hun nu et noget andet syn på andre menneskers svagheder.

Juleaften skulle fejres i Gitte og Magnus' lejlighed. De to 40-årige veninder havde aftalt, at det skulle være med fuld skrald. Kirkegang om eftermiddagen, and, brune kartofler, sovs, risalamande og juletræ til loftet.

Anemone og Isabella ankom allerede om formiddagen, og så gik de i gang med arbejdet. Børnene blev placeret på Magnus værelse, der var fri adgang til alle elektroniske spilledimser, så de voksne kunne koncentrere sig om at skabe den perfekte juleaften for dem alle fire.

”Hvordan går det med Tommy og dig?”, spurgte Gitte, da de var blevet alene i køkkenet. Anemone svarede lidt nølende. De mødtes stadig af og til, men det blev mere og mere sporadisk. Deres affære var flere gange blevet afbrudt af Tommys fængselsophold og ”dårlige dage”, som han kaldte det. ”Hey! – du har ikke fortalt om postkortet, er det kommet?” afbryder Gitte. Anemone fortæller, at det er det ikke, og at det faktisk undrer hende.

Magnus og Isabella kom og afbrød, de keder sig. Anemone satte dem i gang med at pynte juletræet og lægge gaver under. Magnus brokkede sig noget, men bukkede sig for Isabellas begejstring. Anden røg i ovnen, de hvide kartofler blev skrællet og fløden rørt i risengrøden fra i går. Så var det på med stadstøjet og af sted til kirken. Anemone og Gitte følte sig virkelig som gode mødre med fod på traditionerne, da de traskede afsted med to modvillige børn i vind og regn mod den lokale kirke.

Selvom der måske manglede lidt familiemedlemmer ved det store bord, var de to veninder godt tilfredse med deres indsats, da maden var spist, mandelgaven uddelt og gaverne åbnet. Isabella var ved at få nattøj på, da de ringede på døren. Gitte åbnede og udenfor stod to næsten to identiske julemænd med hver deres sæk og sagde Ho Ho Ho.

”Hvad fanden laver I?”, sagde Gitte med et opgivende smil og trådte et skridt tilbage, så julemændene kunne komme indenfor. Tommy og Henrik har også holdt jul sammen. Ingen af dem havde fået børn eller havde kærester lige nu, så de havde fået den gode ide at overraske Gitte og Anemone – under påskud af at komme med gaver til børnene.

Efter oprydning og putning af børnene satte de fire efterskolevenner sig med den dyre rødvin, Henrik havde haft med. ”Har I tømt julemandens sæk helt”, spurgte Henrik drillende. På bunden af sækken lå to små gaver og et kort. Hver af pigerne fik et smykke fra Flora Danica. Smukke blomstervedhæng i guldkæder. Det må være Henrik der står bag, nåede Gitte at tænke, inden Anemone udbrød ”Det her det gør I bare ikke! Hvad tænker I på?!” Hun havde vendt kortet, hvor der stod ”Glædelig jul til vores to blomster.”

”Det er sgu da ikke sjovt” fortsatte Anemone med lav stemme og tårer i øjnene.

”Vi kunne fandme ikke finde ud af at stoppe det igen”, sagde Tommy lavmælt. Gitte reagerede ved at blive rationel, skubbede rødvinglasset fra sig, læne sig tilbage og forlange en forklaring, af de to mænd i deres bedste alder stadig halvvejs i ført julemandskostumer.

”Kan I huske min 17 års fødselsdag, dengang vi stadig gik på skolen” – starter Tommy forsigtig. Det kan de alle – i hvert fald dele af den. ”Hold kæft, hvor var du fuld, Gitte”, kom det med et smørret grin fra Henrik. Han blev ignoreret af de andre, og Tommy fortsatte sin fortælling.

”Jeg var smaskforelsket i Anemone og ovenud lykkelig for at score dig”, sagde han med sit gamle skæve smil henvendt til Anemone. Hun smilede mildt tilbage. ”Jeg havde fået noget dope med fra en kammerat, som jeg tog da festen begyndte at ebbe ud. Mit hoved gik amok. Jeg troede fandme, at du ville rykke mine indvolde ud, Anemone. Jeg har aldrig kunne tale om det, og det har været en del af min dårlige samvittighed, som jeg har forsøgt, at dulme gennem alle årene. Nu er jeg – med en masse hjælp – nået så langt, at jeg skal videre med mit liv på en bedre måde. Jeg håber, at min fortælling til jer, kan hjælpe mig på vej – og måske også hjælpe jer videre. Undskyld for helvede.”

Der var tavshed lidt, så tog Anemone ordet. "Tommy, jeg kan ikke huske, hvad der skete udenfor festlokalet, bare at jeg var bange, som jeg aldrig har været før ...".

Tommy slog blikket ned: "Jeg er ikke sikker, men jeg tror, at jeg tog kvælertag på dig, inden de andre vristede mig væk fra dig – jeg fik vist min første psykotiske oplevelse den aften. Jeg har nok arvet det karaktertræk fra min far, men det kan jeg jo ikke bruge til så meget"

Gitte hævede blikket. Noget af det, der var kommet tilbage til hende under hendes sang og i hendes drømme var Tommys øjne, fulde af vildskab og samtidig underligt tomme – og så Anemones skrig. For nogle år siden, da hun fortalte Anemone om det, havde hun genkendt den beskrivelse. Men de havde aldrig helt kunne stykke begivenhederne sammen til en meningsfuld sammenhæng. Gitte havde også spurgt sin moster, som kom og hentede hende den morgen. Med sin sædvanlige sans for overdrivelse havde hun beskrevet slåskamp, fulde børn og hysteri. Det havde ikke hjulpet Gitte til at forstå de konkrete begivenheder.

Henrik havde forholdt sig påfaldende tavs under Tommys fortælling. Han var ikke så god til at tale om følelser og de svære ting i livet. Han fik dog sagt " Vi må nok bare leve med, at vi aldrig helt kommer til at huske og forstå, hvad der skete. Vi var for fulde og for stenede..."

De tre andre nikkede. Gitte hentede konfekt og pebernødder, som Isabella havde bagt i skolen. Tommy skænkede mere rødvin og Henrik gik ud for at hente en flaske vin mere.

Anemone drak lidt vin og fortsatte "Men hvad så med de åndssvage postkort, har I haft noget med dem at gøre?" Tommy sendte Henrik et opfordrende blik men forblev tavs. Henrik ville skåle, men de andre reagerede ikke på hans opfordring og afventede, hvad han ville sige. "Ja, det var jo mig ... jeg ... jeg kunne jo aldrig rigtig komme med ind i varmen i jeres gruppe. Sådan havde jeg det. Og så var det nok bare en noget misforstået måde at sikre mig, at du ikke glemte mig, Anemone..."

Anemone kiggede ham direkte i øjnene "Er du klar over, hvor bange jeg har været? Jeg har haft mareridt i flere år! De postkort og så den rædselsfulde aften ..." Henrik undskyldte og prøvede at forklare, hvordan han havde følt sig mindre værd. Hvordan han aldrig var god nok. Han havde fået gode karakterer i skolen, men havde også følt, at det var det eneste, han kunne. Tommy havde brugt stofferne til at dulme de smerter livet gav. Henrik var blevet arbejdsnarkoman både på studiet og senere i arbejdslivet. Gennem årene var Tommy også blevet involveret i spøgen med postkortene. Det havde forekommet dem som en god idé – for Tommy især da Anemone begyndte at trække sig fra ham. Han ville have lidt af hende. For Gitte hang det stadig ikke sammen – "Men hvem skrev de kort, det var ikke en af jer, kunne vi se på håndskriften??" Henrik måtte igen forklare sig. Han fortalte, hvordan han som barn havde været meget alene. En af de ting han havde syslet med på sit værelse var at lære at skrive med både højre og venstre hånd. Han var aldrig blevet lige så god med venstre. Postkortene var skrevet med Henriks venstre hånd og afsendt fra ind- og udland, hvor han nu havde opholdt sig. En syg spøg, indrømmede han.

Gitte var stadig ikke tilfreds ... "Og postkortet i aften, var det virkelig nødvendigt?" Den greb Tommy hurtigt, og forklarede at det var det! "Piger, det kort var simpelthen min krog, min sikring for mig selv for at jeg fik fortalt jer alt det her i aften. Jeg frygtede, at Henrik ville være med på den, hvis jeg fik kolde fødder og opgav projektet." Han smilede til Henrik, som nikkede medgivende med hovedet.

Der bredte sig en stemning af tomhed og en underlig form for forståelse mellem dem. Tårerne løb lydløst ned af Anemones kinder. Det kunne Gitte ikke holde ud, hun rejste sig og råbte med halvhøj stemme: "Gruppekram!" De lavede de samme indledende fagter og gruppekrammede hinanden, som de havde gjort det 1000 gange på efterskolen men aldrig siden. Mens de stod der i julenatten og holdt om hinanden, fulde af følelser og dyr rødvin, var der en der græd stille, en der anede håb forude, en der skammede sig og en der stille sang de første strofer af Kaj Munks smukke sang:

Hvad var det dog, der skete?

Mit vinterfrosne hjertes kvarts

må smelte ved at se det ...